

CVETJE

2. VILLOV
sv. Franciska

1226 ~
1926

TEBI • O • SERAF • LUBEZNI

Vsebina 3.—4. zvezka.

	Stran		Stran
Mall oficij blažene Device Marije	33	Pregled zgodovine frančiškanov med	
Molitev za naš narod	36	Slovenci	49
Asketična šola ali vadnica popolnosti	37	Spomini iz misljijskega življenja	55
Za sv. o. Frančiškom	43	Dopisi	61
Tretjeredniki ob sklepu dneva	46	Razgled po serafinskem svetu	62
Polajšave glede noše škapulirja in		Priporočilo v molitev	63
pasa	48	Zahvala za uslišano molitev	64

„Cvetje“ izhaja v začetku vsakega drugega meseca. Naročnina znaša za celo leto 10 Din. — Naslov za naročila »Cvetje«, frančiškanski samostan v Ljubljani.

Sv. Tereziji od Deteta Jezusa ali Mali Tereziki hočejo v novi cerkvi sv. Frančiška v Šiški postaviti poseben altar. Ker bi pa ta stal več deset-tisoč dinarjev, zato se obračamo na vse častivce te mlade svetnice, naj pomagajo z večjimi ali manjšimi prispevki. Mnogi so bili že uslišani na njeno priprošnjo, mnogi še prosijo in bodo prosili za te ali one milosti in dobrote. Hvaležnost za prejete darove terja in previdnost glede onih, ki bi jih radi dosegli, svetuje, da se svetnici oddolžite. To bote pa najlaglje in najlepše pokazali, če ji postavite altar v jubilejni Frančiškovi cerkvi. Darove v ta namen oddajte ali frančiškanskemu p. provincijalu ali jih lahko pošljete na upravišništvo Cvetja. Sprejemajo jih pa tudi p. voditelji tretjega reda v vseh naših samostanih, samo povejte, da je Vaš dar darovan za novi altar sv. Terezije od D. J. v Šiški. — Napraviti je pa treba tudi Jezusu lepo hišico — **tabernakelj** in dostojen **nastavek**; tudi za to prosimo podpore — stal bo gotovo nad petdeset tisoč dinarjev.

Spisi

o svetnikih in blaženih I. reda sv. Frančiška v dosedanjih letnikih Cvetja.

Življenje bl. Egidija Asiškega XXV. v vseh 12. zvezkih.

Življenje zvlč. br. Egidija, tov. sv. Fr. III. v 4. zv.

Nauki in izreki br. Egidija IV. v 11. zvezklh, V. v 3. zv.

Modri sveti br. Egidija V. 148, 181, 238, 282, 309.

Zamaknjenosti br. Egidija V. 331.

Smrt br. Egidija V. 372.

Sv. Bonaventure življenje in dela V. v vseh 12. zv.

Sv. Bonaventura o zaničevanju sveta VII. 305.

Življenje in delavnost sv. Fr. Solana VII. v vseh zvezkih razen št. 8.

Življenje sv. Janeza Kapistrana VIII. v vseh 12. zv., IX. 44.

Življenje sv. Paškala Bajlona XII. v vseh 12. zv.

Sv. Paškal Bajl. zaščitnik vseh shodov in bratovščin presv. Rešnjega Telesa XXIX, v 3. zv.

Življenje sv. Leonarda Portomavriškega XIII. v vseh 12. zv.

«Priročna knjiga» XXXII. v 7. zv., II. del XXXIII. v vseh 12. zv.

«Pot v nebesa» XXXV, XXXVI.

CVETJE

XLIV. tečaj.

V Ljubljani, marc - april 1927.

3.-4. zvezek.

Mali oficij blažene Device Marije.

(Dalje.)

Prva ura.

Pesem.

Prva kitica te pesmi je vzeta iz pesmi božičnega oficija (Vesp. 3. kitica). Nekateri mislijo, da jo je zložil sv. Ambrož. Druga kitica je od neznanega pesnika, tretja je pa navadna sklepna kitica cerkvenih pesmi v oficiju Matere božje.

V prvi kitici spominjamo dobrega Zveličarja zelo genljivo na njegovo usmiljenje, ki ga je nagnilo, da je iz Marije sprejel našo naturo. Z včlovečenjem je Kristus stopil z nami v tesno zvezo, naš brat je postal in je s tem človeško naturo in nas visoko povzdignil. Po Jezusovem včlovečenju smo mi postali otroci božji, udje Kristusovi, dediči nebes. Pa tudi Marija je po Jezusovem včlovečenju z nami tesno zvezana. Mej nami in Kristusom stoji in posreduje za nas pri njem, ki je njen Sin in naš brat. Na to se opira naše zaupanje na Marijo. Ona je mati milosti, delivka nebeških zakladov, mogočna v svoji priprošnji in oblasti. Zato jo prosimo, naj nas varuje pred napadi hudobnega duha, ki je naš sovražnik, sedaj v življenju, zlasti pa na zadnjo uro.

Psalm 53.

Ko je Savel Davida preganjal, je ta bežal v gore in se skrival po gozdovih. Prebivavci tega kraja so ga pa Savlu izdali. Savel pride in ga obkoli. V ti skrajni sili izlije Davidovo srce ta psalm. Bog mu pomaga. Nankrat dobi Savel sporočilo, da so Filistejci vpadli v deželo. Savel se mora braniti proti njim in pusti Davida. — V grozni stiski kliče David na pomoč Gospodovo ime, njegovo mogočnost, dobroto in pravičnost. V svoji moči me sodi t. j. odloči mojo pravično stvar. Tujci so ga izdali, nasprotnik Savel ga skuša uničiti, ker nimajo Boga pred svojimi očmi t. j. ne mislijo na Boga in na njegovo pravičnost, ker me nedolžnega preganjajo. — Drugi del psalma že naznanja rešitev. Ali je David v duhu gledal rešenje, ali je pa v resnici

videl, kako se Savel sè svojo vojsko umika, on moli dalje: „Odvрни zlo na moje sovražnike“ t. j. njim nakloni zlo, ki so ga hoteli meni napraviti in „v svoji resnici jih razprši“ t. j. tvoje obljube so resnične in zveste, zato razprši sovražnike, kaker si obljubil. Rad, prostovoljno bom daroval, prenašal trpljenje, „ker je dobro“ t. j. koristno, pravično in zveličavno. „Čez moje sovražnike je gledalo moje oko“ pomeni popolno zmago nad sovražniki, tako da nima nobenega strahu več pred njimi.

Ko molimo ta psalm pri prvi uri ko jutranjo molitev, se oborožimo za celi dan in se izročimo božjemu varstvu proti nevarnostim, ki pretijo našemu zveličanju od hudobnega duha, grešnega sveta in hudega nagnenja. Sovražniki, ki so Davida izdali in Savlova vojska, ki ga hoče uničiti, ti so podoba pretečih nevarnosti. Rešili se bomo, če ponižno priznamo svojo nezmožnost in se ko David zaupljivo zatečemo k Bogu, če v skušnjavah pobožno izgovarjamo božja imena Jezus, Marija. — Moliti moremo ta psalm tudi v duhu žalostne M. B. — ali pa prosimo ž njim, naj Bog varuje sv. Cerkev in verne kristijane, zlasti naš narod, pred sovražniki zunanjimi in notranjimi.

Psalm 84.

Ta psalm je najbrže iz časa po babilonski sužnosti. Obsega tri dele: v prvem (1—4) opisuje rešitev iz sužnosti, v drugem (5—8) omenja čas in razmere po rešitvi in prosi za usmiljenje, v tretjem je odgovor Boga, v zadnjih 5. vrstah je prerokovanje o Mesiju. Sploh se celi psalm nanaša na delo Zveličarjevo.

Poglejmo psalm bolj natančno v posameznih delih. Bog je zavoljo grehov prepustil Izraelce sužnosti. Te jih je rešil in jim greh in krivdo odpustil. Pa sužnosti rešeni niso bili brez nadlog, pa tudi ne brez hudobij. Mesto je bilo porušeno, velik del ljudi je pomrl in le nekaj se jih je vrnilo; pa še ti niso imeli samostojne države. Stiskali so jih Samaritani, paganski sosedje in perzijski uradniki. Tudi grehi in hudobije so se mej njimi širile tako, da se jeza božja ni popolnoma polehla. Zato prosi psalmist: „Se boš li na veke srdil nad nami? . . . obrni se k nam, pokaži nam svoje usmiljenje . . . daj Zveličarja.“ Psalmist sliši v duhu odgovor Boga: on naznanja mir, zahteva pa, da „se spreobrnejo iz dna srca“. Tem, ki se Gospoda boje, bo prišlo zveličanje: Veličanstvo bo prebivalo v njih deželi, Bog bo mej njimi. Kar sledi v naslednjih vrstah, so sadovi Zveličarjevega prihoda: „usmiljenje in resnica sta se srečala, pravica in mir se objemata“ t. j. razžaljena božja pravičnost in njegova usmiljena ljubezen se poravnata mej sabo. Jezus je sè svojim trpljenjem in smrtjo božji pravičnosti dal zadoščenje, s tem je človeku pridobil mir z Bogom; nam je zaslužil milost in usmiljenje. Zvestoba t. j. resnica, ki je Kristus poganja iz zemlje, iz Marijinega telesa je rojen, in pravica, ki pomeni zopet Kristusa, je prišla („gleda“) iz nebes, da nas je opravičila pred razžaljenim Bogom. — „Gospod bo dal po dobrotljivosti“ svojo milost in darove, „naša zemlja“ t. j. mi ljudje, ki smo tako suhi in neplodni v dobrih delih, „bo dala svoj sad“ t. j. dobra dela, ki jih

moremo opravljati podpirani po milosti božji, ne pa sami iz svojih moči. — „Pravica bo pred njim hodila“ t. j. pravični, zvesti verniki bodo živeli v božji pričujočnosti, ga bodo slušali in bodo izpolnjevali njegovo voljo „in stopala grede v njegove stopinje“ t. j. sledili bodo Kristusu, ki je bil pokoren nebeškemu Očetu do smrti na Križu.

Rešitev iz sužnosti je za nas podoba odrešenja. Kristus je „blagoslovil našo deželo“, ko nas je rešil sužnosti hudobnega duha. Po njegovem zadoščenju, zasluženju in trpljenju nam je dolg odpuščen, greh uničen, jeza Očeta potolažena, ki se je vsled Adamovega greha „raztezala od roda do roda“.

Četudi je Jezus delo odrešenja dovršil, s tem v resnici posamezni človek še ni rešen, ampak nam je le dana mogočnost odrešenja. Treba nam je še vdeležiti se sadov odrešenja in Jezusovega zasluženja. Še vedno smo v okovih poželjivosti, notranji in zunanji sovražniki nas še stiskajo, na tej zemlji smo še vedno v nekaki sužnosti. Popolnoma bomo odrešeni še le na onem svetu. — Zato pa moramo vsako jutro Boga prositi; „Bog obrni se k nam in poživil nas boš... Pokaži nam Gospod svoje usmiljenje in daj nam svoje zveličanje.“ Jezus je za nas storil vse, mi pa moramo z milostjo sodelovati: „Poslušati hočem, kaj govori v meni Gospod Bog... in svojim svetim in njim, ki se spreobrnejo iz dna srca.“ Vemo pa tudi, da nam je Bog dal za pomoč svojo mater Marijo; zato se pa moramo tudi k nji zatekati, da bo ona „prebivala v naši deželi“ t. j. v naših srcih. Če Marijo ljubimo in častimo, smemo upati na božje usmiljenje, na pravičnost in srčni mir, potem bomo z njeno pomočjo premagovali nevarnosti zveličanja, bali se greha in se vadili v čednosti.

„Usmiljenje in resnica sta se srečala“ v odrešenju sveta po Jezusu, „pravica in mir se objemata“ t. j. opravičenje človeka in mir njegove vesti so sadovi Kristusovega prihoda in odrešenja. On je človeka opravičil in mu prinesel mir. — „Zvestoba (resnica) poganja iz zemlje“ t. j. Kristus (resnica) je stopil na svet, na zemljo iz Marijinega telesa, on pravica je prišel z nebes, da nas je odrešil. „Gospod Bog je dal po svoji dobrotljivosti“ milost in darove, da bo naša zemlja, naše mlačno in nerodovitno srce rodila sad dobrih del. — „Pravica bo pred njim hodila“ t. j. pravični, pravi in zvesti verniki bodo slušali Boga in bodo sveto živeli ter hodili po potu njegovih zapovedi.

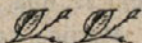
Psalm 116.

Ta psalm je mej vsemi najkrajši, pa obsega veliko. „Narodi“ so pagani, „ljudstva“ pa pravoverni. Psalm vabi torej vse pagane in vse verne ljudi, naj hvalijo Boga. V drugi vrsti pove, zakaj naj ga hvalijo: Pagani in spreobrnjeni zato, ker je nadnje razlil svoje usmiljenje, je utrdil mej njimi, da se morejo zveličati, judovska ljudstva pa zato, ker jim je dal obljubo in je to obljubo v resnici izpolnil kljub njihove hudobije. Bog je torej do vseh usmiljen in resničen v svojih obljubah, zato naj ga hvalijo vsi. Dal nam je Odrešenika in nam skazal usmiljenje. Delo odrešenja pa sedaj sv. Cerkev nadaljuje, da nam naklanja Jezusovo zasluženje. Na odrešenju je imela Ma-

rija velik delež. Zato moramo Boga hvaliti za milosti, katere dobivamo po Mariji. Na to nas opominja tudi pripev. Začnimo in živimo vsaki dan tako, da bomo v vseh svojih mislih, besedah in delih mej dnevom neprenehoma hvalili Boga. Postavimo se vsako jutro pod zaščitništvo nebeške Kraljice.

Poglavje.

Besede poglavja so vzete iz sv. pisma in so zelo primerne za jutranji čas. Hčere jeruzalemske strmijo nad lepoto in vzvišenostjo izvoljene neveste, ki se jim bliža ko jasna prikazen vesela, prijazna, veličanstvena: „vzhajajoča jutranja zarja, lepa ko luna, izvoljena ko sonce.“ Marija se prav primerno prisposablja jutranji zarji, ki potisne v ozadje nočno temo in naznanja dan odrešenja. Iz zarje napoči dan, prikaže se sonce, kaker je bil iz Marije rojen Jezus, sonce pravice. Marija je „lepa ko luna“, druga največja luč na nebu, ki pa dobiva vso svetlobo od sonca — Marija dobiva vso čast in vzvišenost od Jezusa. Za nas je to Marijino dostojanstvo velika tolažba. Ž njeno pomočjo moremo premagovati vse nasprotnike zveličanja. — Na koncu poglavja se zahvalimo za božjo besedo z besedami: Hvala Bogu.

Molitev za naš narod.

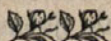

prvem zvezku letošnjega leta smo povdarili, da je naš slovenski narod na severu in jugu t. j. na Koroškem, Goriškem in v Primorju, deloma tudi na Ogerskem v resni nevarnosti, da ga tujci zatro ali raznarodijo. Sè silo te nevarnosti ne moremo preprečiti, moremo jo pa odvrniti z božjo pomočjo in pomagati moremo svojim zaslužnjem bratom in sestram v tujih državah z molitvijo. Zato smo rekli, da smo v tej sili dolžni moliti, pa ne samo posamezni, ampak vsi Slovenci na vseh straneh državnih mej, tisti ki smo sredi Slovenije in oni, ki so na kraju. Rekli smo, da je v ta namen treba molitev organizirati. To izvesti ni naloga našega lista, to morejo storiti le postavne oblasti. Nekaj pa moremo in kar moremo, to si štejemo v dolžnost.

Posamezne tretjeredne skupščine naj pri mesečnih shodih molijo skupno v ta namen — kaj naj molijo, to naj določijo predstojništva skupščin: ali sv. rožni venec pred shodom ali po shodu, ali mali oficij bl. D. M., ali nekaj očenašev, ali naj bodo v ta namen vsaki teden enkrat pri sv. maši in naj darujejo sv. obhajilo itd. Dobro prevdarite, kaj bi bilo za Vaše razmere najbolj primerno in potem dosledno izvajajte, kar ste določili. Radi bi pa o tem poročali v „Cv.“; zato prosimo, da nam sporočite iz vseh skupščin, kaj ste odredili, da bomo s tem spodbudili še druge k skupni molitvi. Če bo pa višja cerkvena oblast v ta namen kaj odredila, se bomo onega poprijeli; dotlej se pa držite, kar ste ali bote določili.

Prepričani smo, da bo taka skupna molitev veliko pomagala, samo da se je bote vsi poprijeli. Kaj nam pomaga po časniki tožiti, kako tuji oblastniki z našimi ljudmi ravna, kaj koristijo vsi protestni shodi in obhodi? Sklenimo trdno zvezo z najvišjo, nepremagljivo božjo oblastjo. Če imamo Boga za zaveznika, bomo prav gotovo zmagali, brez božje pomoči bomo pa ostali slabiči v zasmeh svojim zatiralcem. Skupna, vztrajna molitev je velemoč, ki premaga najmočnejšega nasprotnika in nam nakloni milost in usmiljenje samega Boga. Če je Bog z nami, kedo bo zoper nas?

Nad 60 tisoč tretjerednikov Vas je v Sloveniji. Do vseh naše besede ne bodo segle, ker Vas ima Cvetje le nekaj nad 8 tisoč. Recimo, da jih bo zvedelo za to vabilo le 10 tisoč — če bote Vi vsi molili v naš namen, bomo gotovo nekaj dosegli. Upamo pa, da bodo vsi p. n. voditelji tretjerednih skupščin to priporočili, potem Vas bo nad 50 tisoč molilo — zmaga bo naša. — Sicer pa prosimo, naj bi to našo skupno zadevo vsi katoliški časniki priporočili — vspeh bo toliko prej dosežen.

P. KAJETAN KOGEJ:

Asketična šola ali vadnica popolnosti.

TRETJI DEL.

O sredstvih popolnosti.

(Dalje.)

8. Duhovni pogovori.

ar smo rekli o duhovnem branju, vse tisto velja več ali manj tudi o duhovnih pogovorih. Duhovnih pogovorov je dandenes malo v rabi in navadi; a to jim ne jemlje njihove vrednosti in veljave. V vadnici popolnosti jih ne gre prezreti.

1. Duhovni pogovori nam pričajo, da smo učenci božjega Učenika.

Človek govori najraje o tem, kar mu je najbolj pri srcu, kar ga najbolj zajema, kar mu je najbližje. Trgovec se pogovarja o trgovini, bolnik o bolezni, dijak o šoli, učenjak o znanostih itd. Ali naj bi bila pri redovnih osebah izjema? Redovna oseba, ki ne posluša ali ne govori rada o duhovnih rečeh, se izdaja za mlačno dušo. Sv. Janez piše o krivovercih: „Oni so od sveta, zato o svetu govorijo in svet jih posluša“ (I. 4, 5). Njih življenje ni duhovno, zato imajo tudi stud nad tem, kar je duhovnega. Redovna oseba se mora pa ravnati po Jezusovem nauku, zato mora tudi o tem govoriti. Če so njeni pogovori posvetni, kaže, da je posvetna.

O sv. Frančišku je znano, da je večkrat zbral brate okoli sebe in se je z njimi pogovarjal o duhovnih rečeh. Njemu je bilo veliko na tem, da

bi se bratje poglobili v ta nebeški jezik. V duhovnih družbah, kamer spadajo tudi tretjeredniki, imajo bogoljubni pogovori svojo domovinsko pravico. Tega naj ne pozabi noben tretjerednik, nobena tretjerednica!

Sv. Bernard je trdo prijel nekatere redovnike svojega časa, katerih razgovori so se mu zdeli preveč posvetni. On piše: „Oh, kako daleč smo od onih menihov, ki so živeli v času sv. Antona in sv. Pavla puščavnikov! Kedar so se sešli, niso o drugem govorili kaker o Bogu in duhovnih rečeh. Pri takih pogovorih so celo večkrat pozabili na jed in pijačo. To je bil pravi red, ker so tistemu, kar je važniše in častitljiviše, namreč duši, prednost dali. — Sedaj pa, če pridemo skupaj, ga skorej ni več, ki bi zahrepenel po tej dušni in nebeški hrani ali bi jo delil z veseljem. Skorej ne bo več navade, da bi pri obiskih in razvedrilih govorili o sv. pismu, ali o tem, kar tiče blager neumrjočih duš. Dandenes se govor suče le bolj okoli praznih, smešnih in posvetnih stvari. Še slabše je pa to, da imenujejo tako ravnanje človekoljubnost, prijaznost, oliko; če pa nasprotno kedo govori o svetih rečeh, imenujejo to nepravilnost, robotost, napetost, pretirano pobožnost. — Toda taka človekoljubnost je proti ljubezni, tako mišljenje razdira vsako pravo pamet. Kakšna ljubezen je to, če ljubi kedo le meso, pa zanemarija pri tem duha? Kakšna pamet je to, če daješ telesu vse, duši pa nič? Telo naj se redi, duša naj pa lakote umira — to ni prava mišljenost, ne prava ljubezen, ampak največja grozota in pokvarjenost.“

Zares trde so te svetnikove besede, pa imajo veliko zrna v sebi. Če se čutimo prizadete, mogoče jako prizadete, obžalujmo svoje dosedanje pogovore in razgovore, trkajmo na svoja prsa in storimo, da bo v bodoče boljše. (Prim. Hasenöhr I. str. 220)

Ko se je Jezus po svojem vstajenju prikazoval svojim učencem, je govoril le o nebeškem kraljestvu, o praznih in ničemrnih rečeh jim ni govoril. — Ravno tako se je Jezus pridružil učencema na potu proti Emavsu, ko sta se razgovarjala o njegovem trpljenju in vstajenju. Odkrival jima je skrivnosti sv. pisem, z lastnim govorom jima je ogrel srce, da je zaplamtelo v sveti navdušenosti, in globoka potrtnost se je umeknila vznešenemu razpoloženju. Po lomljenju kruha sta se čudila, zakaj ga že poprej nista spoznala, ko se je vender njunino srce tajalo ob njegovi besedi in njegovi sveti navzočnosti. Če prihaja iz naših ust duhovni pogovor, ogreva naše duše in jih napravi dovzetne za resnico in pravico.

To je torej blagodejni učinek svetih, bogoljubnih pogovorov; vžiga nam ljubezen do Boga in nagiba naše srce za vse dobro in blago. Prazni posvetni pogovori nas tožijo in ovirajo v pobožnosti, duhovni pogovori pa nas lajšajo na težavnem potu kršč. popolnosti in vsestransko podpirajo našo dobro voljo. Duhovni pogovori so torej živa priča, da govorimo nebeški jezik, da živimo duhovno življenje in smo zares učenci božjega Učenika.

II. Korist duhovnih pogovorov.

Pomisli, koliko dobrega moreš napraviti sè svojim spodbudnim govorjenjem! Bližnjega lahko obvaruješ greha in grešne prilobnosti, odvrneš ga od

slabe tovarišije, nevarnega znanja, zapeljivega prijateljstva, ne da bi mu predbacival njegovo strast in greh; vse to se more zgoditi že sè spodbudno besedo, krščanskim govorjenjem, zlasti pa z bogoljubnim zgledom. Koliko posvetnih duš spraviš na ta način zopet na pravo pot s tem, da jim tu in tam poveš kratko svetopisemsko zgodbo, ali lep nauk, ki si ga bral v na-božni knjigi, oziroma časopisu, ali jih spomniš na pridigo, misijon, duhovne vaje, tridnevnic, katerih so se svoj čas tudi oni vdeležili.

Blagoslov božji pri duhovnih pogovorih nikoli ne izostane, ampak se razliva na pravične in grešnike, mlačne in goreče. Pobožni razgovori rodijo pogosto več sadu, kaker še tako dobre pridige. Pri pridigarjih ljudje pravijo, da morajo tako govoriti, ker so duhovniki, nihče pa ne bo kaj takega trdil o tebi, ki po stanu nisi duhovnik.

Pri svojih bogaboječih pogovorih vender vedno pazi na to, da ne boš govoril iz namena škazovati se ali da bi veljal za duhovitega. Preden začneš kak duhovni pogovor, obudi dober namen, da hočeš namreč govoriti v božjo čast in v spodbudo sebi in bližnjemu.

Kedor pa hoče bližnjemu koristiti sè svojimi duhovnimi pogovori, mora modro in previdno govoriti, zakaj nepremišljena gorečnost móre več škodovati ko koristiti. Da boš mogel tako važni nalogi biti kos, moraš sam božjo besedo visoko spoštovati, jo rad poslušati in brati duhovne knjige. —

Tudi poštene družbe, kjer so v navadi mejsebojni duhovni pogovori, morejo biti le v prid tebi in po tebi tvojemu bližnjemu. Sv. Frančišek Sal. se pohvalno izraža o njih, pravi namreč: „Sedaj ostanejo še koristne družbe, kjer se zbirajo pobožne in čednostne osebe. O Filoteja! Za te bo vselej velika dobrota, če se boš mogla večkrat takih vdeležiti. Vinske trte, katere rastejo mej oljikami, imajo oljnato in po olivah dišeče grozdje; tako se mora duša, katera je mej čednostnimi ljudmi, navzeti njihovih lastnosti. Mnogo nam pomaga k napredku v pobožnosti, ako občujemo s pobožnimi dušami“ (Filoteja str. 277).

Na drugem kraju piše zopet isti krotkomili Frančišek: „Imej sveto spoštovanje do božje besede, bodisi da jo poslušáš v prijaznih pogovorih sè svojimi duhovnimi prijatelji, ali jo poslušáš v pridigah. Poslušaj jo vselej pazljivo in spoštljivo; dobro jo izkoristi in ne pusti, da bi padala na tla, marveč jo sprejmi ko dragocen balzam v svoje srce. Posnemaj sveto Devico, ki je skrbno v srcu hranila vse besede govorjene v proslavo njenega Sina. Naš Gospod sprejema besede, katere mi njemu govorimo, tako kaker mi sprejemljemo njegove, ki jih on nam govori v pridigi ali duhovnih pogovorih“ (Filot. str. 131).

III. Prazni in slabi pogovori so škodljivi.

Kaker se po tiktakanju ure precej spozna, če je znotraj v redu ali ne, tako moremo tudi iz govorjenja ljudi sklepati, če je pri njih znotraj vse prav vrejeno ali ne. Na slehrnega govorečega človeka lahko obračamo besede sv. pisma: „Tvoj jezik te razodeva.“ — Kedor se namreč razliva v

častihlepne, nepotrpežljive, pikre, zbadljive, predrzne besede, odkriva s tem nevredenost in razbrzdanost svojega srca. Če pa tako govorjenje ni dostojno za usta navadnega kristjana, je v ustih tretjerednika naravnost nespodobno.

Sv. Benedikt in sv. Školastika sta sicer najraje bivala v samoti, kjer sta iz občevarja z Bogom zajemala najslajšo tolažbo. Ali enkrat na leto sta se brat in sestra sestala, pa le zato, da bi drug drugega sè svetimi pogovori vnemala za novo gorečnost. Zato je koristno iti v družbo modrih, pobožnih in učenih ljudi, kjer se moremo marisikaj dobrega naučiti in si prisvojiti.

Pa takih družb je malo na svetu! Kaj se ljudje najraje pomenkujejo? O denarju, kupčiji in dobičku, o politiki in novicah, o službah in plačah, o glediščih, plesih in lepotičju; ali pa zbijajo neslane, večkrat umazane šale ali brusijo opravljive in obrekljive jezike. Četudi pogovori niso vedno grešni, so vender večjidel prazni in puhli, za duha in srce netečni, pogosto neprebavljivi, večkrat pa naravnost zelo grešni.

Res je, da ni mogoče neprestano ali vselej pogovarjati se o Bogu in svetih rečeh — vsaka stvar ima svoj čas. Ali tega ne moremo dovolj obžalovati, da smo ravno v današnjih časih tako daleč zašli, da imajo po družbah, bodisi meščanske gospode ali preprostega proletarca za neprijetnega gosta tistega, ki bi sè spoštovanjem in ljubeznijo govoril o Bogu in dušnih zadevah. Posebno krivično je pa, da novodobni svet toliko rajše ima, če o Bogu, Cerkvi in njenih služabnikih in napravah drzno in nesramno govore ali pa ostudne laži trosijo.

Če slučajno zajdeš v družbo slabovernih ljudi, pomni, da tam ni varno sprožiti duhovnih pogovorov; da se, kaker pravi Zveličar, ne mečejo biseri pred svinje. Mej take ljudi vedoma ne hodi in tudi ne zahajaj v njihove hiše.

Puščavniki so od časa do časa drug drugega obiskovali, pa le zato, da bi se vnemali za dobro stvar. Ko je sv. Anton preživel v puščavi sedemdeset let, je srce devetdesetletnega starčka zahrepenelo spoznati sv. Pavla in ž njim govoriti. Ta je bil takrat že devedeset let v puščavi in je bil čez sto let star. Dva dni in dve noči hoda je bilo do njega. Ko se starčka zagledata, se objameta, poljubita, hvalita Boga in prečujeta celo noč v molitvi, prepevanju psalmov in duhovnih pogovorih. — Tako sta tudi sv. Benedikt in njegova sestra Školastika prečula celo noč v duhovnih pogovorih. Mnogi svetniki so pa cele noči bedeli v pogovoru z Bogom.

Sv. naš oče Frančišek je nekoč zbral svoje tovariše, da bi se ž njimi pogovarjal o Kristusu. V svoji gorečnosti je enemu izmed njih zapovedal, naj govori o Bogu, karkoli mu bo Sv. Duh vdihnil. Brat izpolni povelje; ko je čudovito o Bogu govoril, mu sv. Frančišek zapove molčati; drugemu bratu pa reče, naj govori. Ta sluša, govori prav lepo o Bogu; pa tudi temu zapove Frančišek, naj molči. Potem reče tretjemu, naj še on govori o Bogu. Tudi ta začne govoriti o božjih skrivnostih, govori tako globoko, da je sv. Frančišek za gotovo spoznal, da govori, kaker tudi prejšnja dva od Sv. Duha navdihnjen. Ko so tako govorili, se jim prikaže Kristus, jih blagoslovi in napolni s toliko milostjo in sladkostjo, da so bili vsi zamaknjeni.

Ko so se zopet zavedli, jim reče sv. Frančišek: „Hvalite Boga, dragi bratje, kateri je iz ust preprostih razodel zaklade božje modrosti; zakaj Bog je, ki odpira usta mutastim, in jezikom preprostih daje modrost govorjenja. (Cvetje I. str. 80—81).

Velik prijatelj duhovnim pogovorom je bil sv. Ludovik, zaščitnik tretjega reda. Poleg molitve je posebno ljubil branje duhovnih knjig, zlasti sv. pisma in cerkvenih očetov. Če je bil pri branju kedo navzoč, ki ni razumel latinskega jezika, mu je Ludovik sam francosko povedal, kar je bilo brano, ter mu je vse natanko razložil. Večkrat je poklical k sebi redovnike ali druge pobožne može, s katerimi se je pogovarjal o Bogu, svetnikih in njihovih delih. S pobožnimi je govoril kaj pobožnega, z učenimi kaj učnega, in je bil sploh veselega obraza in obnašanja. Nihče pa ni smel govoriti vpričo kralja kaj takega, kar bi vtegnilo biti Bogu v nečast; hitro je kralj takega predrzneža zavrnil ali pa odslovil. Rad je imel, če so duhovniki prišli k njemu na obed, ker se je z njimi lahko mej jedjo pogovarjal o Bogu. (Cvetje I. str. 58).

Slično krasen zgled v spodbudnih pogovorih imate pri tretjerednici, vaši ljubi Elizabeti. Da se je Elizabeta, ko je odrasla, najraje pogovarjala o svetih rečeh, temu se ni tolikanj čuditi; a da so pa že v njeni otročji dobi vsi njeni pogovori merili na Boga in kar je božjega, to je gotovo nekaj izrednega. — Dostikrat je peljala Elizabetka svoje prijateljice na pokopališče, kjer jim je rekla: „Spominjajte se, da tudi me enkrat ne bomo nič drugega ko prah in pepel.“ In ko so prišle pred kostnico, je rekla: „Glejte tu mrtvaške kosti; ti ljudje so bili živi, kaker smo me zdaj, in zdaj so mrtvi, kaker bomo enkrat tudi me; zato moramo ljubiti Boga.“ Ravno tako je peljala Elizabeta svoje male vrstnice večkrat v cerkev in je molila z njimi molitvico: „Gospod Jezus Kristus, ti moj Bog in moj Gospod, ker si ti tako grozovite bolečine trpel zaradi mene vboge grešnice, delam ti krivico, da ti ne služim; o ljubi moj Gospod zveličaj me, prosim te, po tvojih svetih petih ranah.“ (Cvetje II str. 23).

Zahvalimo Boga za lepe zglede, katere smo prejeli od svetnikov. — Kedo bi se ne veselil pri spominu na zveličansko zabavo z nebeškimi duhovi? Tam nam bo dovoljeno govoriti z Jezusom, Marijo, s sv. očetom Frančiškom, s sv. Elizabeto in sv. Ludovikom in s vsemi srečnimi, presrečnimi prebivalci svetih nebes. Izprosimo si pri njih milosti, da bi se nam posvetno in ničemrno govorjenje zastudilo, priljubili pa spodbudni in duhovni pogovori.

IV. Kdaj so duhovni pogovori posebno priložni?

Ke bi bilo naše srce polno Boga, kaker bi moralo biti, — polno spomina na njegove dobrote, polno ljubezni, ki jo ima do nas, kako radi bi se pogovarjali o Bogu! Sv. Frančišek Saleški piše: „Če se srečujemo, poprašujemo drug drugega, kako je? četudi oči povedo, da je zdravstveno stanje dotične osebe izvrstno. Zato ne bodi nevoljen, ako te, poln zaupanja na tvojo čednost, iz ljubezni vprašam: Ljubiš li Boga? Saj smo vendar božja

lastnina in naše glavno opravilo mora biti, ljubiti Boga; že naš stan zahteva, da stremimo po vedno večji rasti v ljubezni. Zakaj bi torej ne poizvedovali drug od drugega o novosti ljubezni do Boga, kako smo že v nji napredovali. — „Čebele se zadovoljijo sè svojo strdjo, ose z nesnago. Tako najdejo dobre duše veselje svojega srca v Jezusu, nevrejene duše pa v neumnostih in ničemrnostih tega sveta.“

Govorimo tedaj večkrat v Bogu, posebno v raznih priložnostih, ki nam dajo k temu več prilike:

a) O Bogu govori majhinim otrokom, da ga začno spoznavati in ljubiti. Glejmo, da nas ne bodo zadele besede preroka Jeremija: „Otroci prosijo kruha, pa ga ni, ki bi ga jim rezal.“ Hudobni ljudje se trudijo, da otroke navadijo kleti in rotiti se; tako se ustnice malih onesnažijo, predno so omadeževali svoja srca. Mi pa si štejemo v dolžnost, da tako pohujšanje zopet popravimo z bogoljubnimi besedami. Učimo otroke, četudi še ne razumijo kratke molitvice, n. pr.: „Moj Bog, ljubim te iz vsega srca, ker si dober.“

b) O Bogu govori siromaku, da se uči vdanosti v božjo voljo brez godrnjanja. Kedar mu delite miloščino, ga opozorite, naj bo Bogu hvaležen za prejeti dar. Berači, ponosrečenci, stiskani bodo vsaki čas trkali na vaše duri, koliko lepe priložnosti se vam nudi, da spregovorite kako spodbudno besedo o Bogu. Ta vrsta ljudi je večkrat jako nevedna, Boga malo pozna in ga malo ljubi.

c) O Bogu govori bolniku; poduči ga, da je Bog tisti, ki ozdravlja dušne rane s tem, da pošilja telesne bolezni. Ta pouk ni vsigdar lahek, zakaj mnogi bolnik ne sliši rad o naredbah božje previdnosti. Veliko je bolnikov, kateri se silno zgražajo nad trpljenjem in iščejo tolažbo nemalokrat povsod drugod poprej nego pri Bogu. Toda dobro srce tretjerednika in tretjerednice bo že našlo priliko, spregovoriti ob priložnem času spodbudno besedo, katera bo segla bolniku globoko v dušo in obrnila njegov pogled navzgor.

d) O Bogu in svetih rečeh sploh lahko govoriš v vsaki pošteni družbi. Ako vas je več tretjerednikov zbranih, zakaj ne bi mogli kedaj sprožiti tudi duhovnih pogovorov? Naši očetje in matere so ta nebeški jezik prav dobro obvladali. Kako radi so se pogovarjali o pridigah ali krščanskih naukih, kako radi so peli Marijine in lepe pesmi, božične in velikonočne, kako radi so to, kar so lepega brali, v koliker so brati znali, drugim povedali! Zakaj bi tudi mi tega ne mogli? Cvetje in druge nabožne knjige vam nudijo zadosti snovi in prilike tudi ne manjka. Duhovne pogovore imate lahko mej delom, na potu v cerkev, pri obiskih in tudi na peči ob dolgih zimskih večerih. Če resnično ljubite Boga in bližnjega, vas bo ljubezen sama priganjala k duhovnim pogovorom.

Konečni nauk pa vam bodi, in tega si dobro zapomnite: „Kar govoriš, govori tako, da bi to, ko bi se napisalo, vsi ljudje lahko brali!“

Za sv. o. Frančiškom.

Govoril o frančišk. cerkvi v Novem mestu dne 4. okt. 1926 Inful. prošt K. Čerln.

obro došla, sestra smrt!" Pred 700 leti so bile izgovorjene te besede. Izgovoril jih je sv. Frančišek Asiški, ko mu je na njegovo resno željo prijatelj in zdravnik Bembenjat (Bembegnato) povedal: „Koliker more zdravniška veda ugotoviti, je jasno, da boš koncem septembra ali v začetku oktobra umrl.“

In prišla je sestra smrt 3. okt. 1226 — ob sončnem zahodu je prišla in umrl je sv. Frančišek. Zgrozil se je od žalosti umbrijski svet in zajokali so tisoči bratov in sester treh Frančiškovih redov, ker jih je zapustil oče, zarajala pa so nebesa, ki so sprejela v svoje prostore in vrste nebeških dvorjanov njega, ki je samega sebe imenoval „glasnika velika kralja“, ki mu je svet dal ime „drugi Kristus“ (Alter Christus), njega, ki je svetil, ko sonce, ki je svetil ko svetla zvezda v temni noči, žarel kaker jutro, ki se razgrne po temni noči, žarel kaker jutro, ki se razgrne po temini, njega ki je nekedar v sosedni Perudži ko vojni ujetnik svojim tovarišem govoril besedo: „Mene bo enkrat še ves svet častil!“

Proslava 700letnice Frančiškove smrti! Na letošnjo porcijunkulo se je začela. Koliko slave in časti od polnočnice, ki so jo v noči od 31. jul. na 1. avgusta letos opravili v Asizu v cerkvi sv. Rufina, kjer je bil Frančišek krščen, pa tja do zaključnih pobožnosti, ki se bodo še vršile! Koliko navdušenosti po vsem svetu, koliko gorečnosti! Uverjen sem pa, da samostan v Novem mestu in novomeško okrožje tretjega reda ne bosta v zadnji vrsti onih, ki proslavljajo sedemstoletnico Frančiškove smrti.

Toda, ko bodo minule te slavnosti, kaj potem? Ali naj prejdejo brez sledu? Brez sledu, kaker ne pušča sledu za seboj ladja v vodi, ki jo reže? Brez sledu kaker ni sledu v zraku, po katerem mahamo z roko? — Ali naj se vse razblini, kaker se razblini dim iz dimnika: komaj se je pojavil, pa ga že ni?

Ne! Sv. Frančišek je bil dan svojemu času za preroditelja, pa je dan za preroditelja vsem časom, tudi našemu. Da bo dala proslava 700 letnice smrti njegove zares lepe, najlepše sadove, vtisnimo si globoko v srce, ponosimo se sabo na svoje domove, v vsakidanje življenje, glavne smernice Frančiškovega življenja in delovanja: 1. življenje po evangeliju; 2. ljubezen in 3. vdanost sv. Cerkvi.

1. Ali je bilo še kaj vere ob času, ko je nastopil sv. Frančišek? Še je gorela vera v srcih takratnih vernikov ali vsaj tlela je še ta luč prižgana od Boga, vera prinešena iz nebes na zemljo — ali skorej docela je že izginil duh evangelija. In Frančišek? Kaker da bi govoril besedo, ki jo je zapisal sv. apostol Pavel Korinčanom: „Mislil sem, da mi ne gre nič drugega povedati mej vami kaker Jezusa Kristusa.“

Vodilo Frančiškovega življenja je evangelij: kar naroča evangelij, to stori, kaker zahteva evangelij, tako živi, kaker narekuje evangelij, tako ravnaj. Evangelij je kras njegovega življenja, evangelij luč, ki um razsvetljuje, evangelij knjiga, iz katere črpa, evangelij opora, na katero se opira.

Iz evangelija spozna, kaj zahteva Bog od njega. „To je, kar Bog hoče“, je vzkliknil 24. febr. 1208 (ali 1209), ko je slišal besedo evangelija: „Ne jemljite si ne zlata ne srebra ne bakra v svoje pasove, ne torbe ne dveh sukenj ne obuval ne palice“ (Mat. 10. 10).

Ljubil je Križ, ker zahteva to evangelij: „Če hoče kedo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj“ (Mat. 16. 24).

Ljubil je uboštvo, ker opisuje evangelij Kristusa ko ubogega, ubogega bolj ko so uboge živali, saj govori sam: „Lisice imajo brloge in ptice pod nebom gnezda, Sin človekov pa nima, kamer bi glavo naslonil“ (Luk. 9. 58).

Iz evangelija se je učil tistega junaškega zaupanja na božjo previdnost, da je postavil svoja prva redova na popolno uboštvo, kakršno doslej še ni bilo znano v redovih katoliške Cerkve, s trdnim prepričanjem, da dela kaker je božja volja.

Da bi ponesli sè seboj v življenje takega duha, da bi bilo vse naše življenje prepojeno z nauki in resnicami, ki jih uči sv. evangelij, ta božja knjiga razodenja in vere! Nauki, ki jih nudi evangelij, naj bodo duša našemu življenju, naj bodo nam to, kar je korenina drevesu. Kaj pomeni za drevo korenina, veste. Ona vzdržuje drevo, ona srka sokove in jih dovaja v drevo, da dela les in more rasti, da tvori krono in rodi sadove.

Še več: Kristus trdi, da je prišel ogenj prinesť na zemljo in hoče, da se vname — in v ognju vemo, kako vse prevzame, vse ogreje, vse razsvetli, vse očisti — tako naj vpliva evangelij sè svojimi nauki, tako naj vpliva vera sè svojimi resnicami na naše življenje, da bomo mogli reči, da sledimo sv. Frančišku na evangelijskem njegovem potu.

2, Ljubezen! Pred Kristusom je niso poznali. Pa je prišla božična noč, pa je prišel veliki četrtek — pa je prišel veliki petek — in razodeta je bila ljubezen.

Pa ne le razodeta. Bog sam je priznal ti čednosti prvenstvo pred drugimi. „Učenik, katera je največja zapoved?“ tako so vprašali Gospoda, in njegov odgovor? „Ljubi Gospoda svojega Boga ... ta je prva, druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega ...“

Dragi moji! Sedaj vemo, kako je mogel nasloviti sv. Peter na prvo krščansko občino besede: „Predvsem imejte ljubezen med seboj“ (1. Pet. 4, 8); Sedaj je jasno, zakaj je ponavljal osiveli evangelist le en nauk: Otročiči, ljubite se med seboj; sedaj razumemo apostola Jakoba, ki govori o kraljevi zapovedi (Jak. 4, 9), razumemo tudi Pavlovo besedo Kološanom (Kol. 3. 14): „Pred vsem imejte ljubezen“, ter Korinčanom: „Zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, največja med temi pa je ljubézen“ (1. Kor. 13, 13).

Toda, kako se je v človeški družbi ohladila ljubezen Kristusova, navidezno je že ugasnila! Ubogi prezirani in brez veljave, bolniki posebno pa

gobavci, brez pomoči. — Kaj napravi Frančišek? „Serafskega“ ga imenujemo, da označimo njegovo ljubezen do Boga: Kakor seraf je gorel; „Bog moj, moje vse“, to je bila njegova najljubša molitev, gorel je po besedah sv. Bonaventura ves od božje ljubezni, kaker žari goreče oglje.

In to ljubezen do Boga je prenesel svetnik na vse božje stvari. Ljubi so mu bolniki, da poljublja gobavca; dragi so mu ubogi, da jim deli miloščino; dragi grešniki, da jih dvigne iz nesreče. Drage so mu vse stvari božje: cvetlice na travniku so mu sestre in sonce mu je brat, luna mu je sestra in zemlja mu je mati.

Da bi slovesna proslava obletnice Frančiškove smrti vnela v nas pravo ljubezen! Ljubezen do Boga: „Kedor moje zapovedi izpolnuje, ta je, ki me ljubi“, — ljubezen do bližnjega: tisto ljubezen, ki ne pozna sovraštva, ne jeze, ne zavisti, ljubezen, ki trpi in odpušča, ki daruje, žrtvuje, podpira, ki moli za bližnjega.

3. Sv. Frančišek je vdan sv. Cerkvi. Od onega časa, ko se v sporu z očetom sklicuje na cerkveno sodišče, do majnika 1226, ko je na smrt bolnega sprejel pod svojo streho škof v Asizu — vedno Cerkvi vdan.

Cerkev mu je mati, ki jo ljubi; za njo dela doma, da se v Cerkvi dvigne življenje, gre v misijone, da se tudi na zunaj razširi kraljestvo te matere, da se pomnoži velika družina katoliške Cerkve.

Cerkev mu je ustanova Kristusova, zato jo spoštuje, se pokori njenim odlokom, naroča svojim bratom pokorščino do Cerkve.

Papeži so mu namestniki Kristusovi in vidni poglavarji cerkve: zato gre pred Inocenca III. in Honorija III. Škofje so mu nasledniki apostolov in pastirji duš, zato naroča, naj si bratje prej izprosijo njihovega blagoslova; duhovnike ceni in spoštuje.

Dragi v Gospodu! Ista Cerkev še stoji — isti učitelji nas še uče: papež, škofje, mašniki. Drugega vira nimam, odkoder bi zajemal nauke, resnice, ko Cerkev, zato jo poslušam. Da, niti evangeliju bi ne verjel, pravi sv. Avguštin, ako bi me do tega ne pripravila Cerkev.

Cerkev ima danes isto oblast ko nekdaj. Še vedno veljajo besede Gospodove: „Kakor je Oče mene poslal, tako jaz Vas pošljem.“ Steber resnice je Cerkev, ž njo je Kristus, ki ji je izročil ključe nebeškega kraljestva.

Po cerkvenih zapovedih mi govori Cerkev, saj jih poznamo; po papežih mi govori, po škofih, ki jih je Sv. Duh postavil, da vladajo Cerkev božjo.

Ako hočemo slediti Frančišku, ako imamo njegovega duha: Cerkvi vdanost, Cerkvi pokorščino!

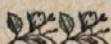
* * *

V cerkvi sv. Damjana kleči sin Petra Bernardona. Kleči pred razpelom, ki mu je vlil umetnik bolj podobo zmagoslavnega ko trpečega Kristusa. Tu moli Frančišek, moli goreče, proseče. Pa zasliši s križa doli mehko, ljubeznivo besedo: „Pojdi, Frančišek, popravi mojo hišo, ki se podira“ — „Rad bom to storil“ je Frančiškov odgovor.

Dragi v Gospodu — saj veste, da so naša srca tempelj Sv. Duha, tempelj božji. Ali stoji ta tempelj močno, čvrsto, ali pa se morda podira? In če se: pojdi, pozidaj ga! Pozidaj ga — življenje po evangeliju in veri, ljubezen do Boga in bližnjega, vdanost Cerkvi, to so sredstva, s katerimi učvrstiš, pozidaš tempelj svojega srca.

Da bi močno stal ta tempelj!

Vztrajaj v življenju po evangeliju, naj gori ljubezen močno, z nezmanjšano silo, ostani zvest Cerkvi — plačilo tvoje bo Bog, Tvoje vse. Amen.

P. MAVRICIJ TERAŠ, kapucin.

Tretjeredniki ob sklepu dneva.

(Red. vodilo II. 10.)

v. Frančišek zapoveduje tretjerednikom večerno izpraševanje vesti: „Zvečer naj se izprašajo, ali so kaj takega nepremišljeno storili, če so storili, naj greh s pokoro popravijo“. Sv. Frančišek zahteva od tretjerednikov, naj se vsaki večer ozro nazaj na pretekli dan in premislijo, kako so ga preživeli. Ob sklepu dneva naj torej napravijo sami s seboj nekak duhovni obračun: izprašajo naj vest in si nalože pokoro.

1. Izprašajo naj vest. Gotovo opravljajo tretjeredniki vsaki večer, predno gredo k počitku, svojo večerno molitev. Redovno vodilo nikjer izrečno ne omenja večerne molitve, predpisuje pa večerno izpraševanje vesti in sicer zato, ker je ravno izpraševanje vesti eden izmed najboljših pripomočkov za napredek v duhovnem življenju.

Kedor hoče napredovati v kršč. popolnosti, mora samega sebe dobro poznati. Vedeti mora, kakšne napake in slabosti ima na sebi in kakšnim strastem je najbolj podvržen, da spozna, katerih se mora ogibati ter se jih polagoma odvaditi.

Spoznanje samega sebe je začetek in podlaga resničnega poboljšanja. Do najboljšega spoznanja samih sebe pa pridemo s pomočjo izpraševanja vesti. Če vsaki večer izprašujemo svojo vest, spoznavamo vedno bolj in bolj svoj duševni položaj in se vedno bolj zavedamo, katera je naša slabša stran in v čem se moramo poboljšati. Tako spodbujamo sami sebe k neprestanemu boju zoper svoja grešna nagnenja in stopamo previdneje po potu življenja. Vest postaja vedno bolj nežna in se laglje varujemo tudi malih grehov. Izpraševanje vesti je potemtakem najboljša obramba pred grešnim življenjem in najvažnša pot do krščanske popolnosti.

Vodilo pravi, naj se izpraševanje vesti vrši zvečer: Večerni čas, ko je vse delo dokončano in se človek spravlja k počitku, je najprimerniši za to. Takrat se človek najlaglje spomni, da bo prišel nekoč zadnji dan življenja, ko bo treba iti na sodbo in dajati pred večnim Sodnikom račun od svojega

življenja. Če si pa hočemo ta račun vsaj nekoliko olajšati, si moramo v življenju vsaki večer izprašati svojo vest; vsaki dan moramo skleniti tako, kaker bi bil ta zadnji dan našega življenja. Najlaglje si izprašamo svojo vest, če v duhu še enkrat prejdemo celi dan od jutra do večera ter premislimo, kje smo čez dan bili, kaj smo delali, s kom občevali in kakšne misli so nas navdajale.

Posebno pozornost pa moramo pri izpraševanju vesti obračati na tiste grehe in napake, v katere največkrat pademo in ki nam povzročajo največ duhovne škode. Vsaki človek ima svoja posebna grešna nagnenja. Nekateri so nagnjeni k ničemrnosti in častihlepnosti, drugi k nečistosti, zopet drugi k jezi in prepirljivosti, k skoposti, požrešnosti, lenobi itd. Taka grešna nagnenja so velika ovira krščanske popolnosti. Ako se človek teh svojih grešnih nagnenj prav nič ne zaveda ali pa se jim nič ne ustavlja, je nemogoče, da bi sploh kaj napredoval v duhovnem življenju. Človek mora večkrat premišljevati svojo najnavadnišo in najljubšo pregreho ter jo skušati odpraviti in izriniti iz svojega srca, na njeno mesto pa vsaditi tej pregrehi nasprotno čednost. Kedor je udan častihlepnosti in prevzetnosti, naj se vadi v ponižnosti, kogar premotijo večkrat nečiste skušnjave, mora prav posebno skrbeti za čistost srca, kedor je jezljiv in prepirljiv, naj se vadi v potrpežljivosti in molčečnosti. Če bi se potrudili, da bi vsako leto odpravili in izrivali iz svojega srca samo eno pregreho ali grešno strast ter se utrdili samo v tej napaki nasprotni čednosti, bi postali popolni kristijani.

2. Naj si nalože pokoro. Ko je izpraševanje vesti končano, je prav in dobro, da se Bogu zahvalimo za dobrote, ki smo jih prejeli od njega čez dan, posebno pa še za dobroto, da nas je ohranil pri življenju in nam dal srečno dokončati dan. Če smo se kaj pregrešili, obžalujmo storjene grehe, prosimo Boga odpuščenja in napravimo trden sklep, da se bomo naslednji dan skrbneje varovali dotičnih grehov.

Za storjene grehe pa je treba opraviti pokoro, saj redovno vodilo izrecno predpisuje tretjerednikom, naj s pokoro popravijo svoje grehe, katere so storili čez dan. Pokora, katero si naj tretjeredniki sami naložijo za svoje grehe, je lahko različna, n. pr.: da takoj izmolijo očenaš za verne duše v vicah, da si ob priložnosti odrečejo kakšen užitek, ali da store kakšnemu siromaku kaj dobrega. Jako primerna in priporočljiva pokora bi tudi bila, ako bi ob mesečnem shodu darovali za tretji red toliko dinarjev, kolikorkrat so se od zadnjega shoda pregrešili v kakšni važnejši stvari. Seveda si tako pokoro lahko naložijo le bolj bogati in premožni tretjeredniki, dočim se bodo ubožniši morali zadovoljiti le z molitvijo, zdihljaji ali s čim drugim. Če bi se tretjeredniki za vsako večjo napako ali pregreho sami kaznovali, bi že tukaj na zemlji vsaj deloma zadostili božji pravičnosti in se tudi kmalu odvadili svojih priljubljenih napak. Potem bi se jim pa tudi ne bilo treba bati, da bi jih Bog v večnosti pokoril, ampak bi se zaupanjem lahko pričakovali od Boga usmiljenja in plačilo.

Večerno izpraševanje vesti je za tretjerednike zelo važna stvar. Tisti, ki vsaki večer vestno izprašujejo svojo vest in si večkrat sami nalože kakšno

pokoro, bodo hitro napredovali v krščanski popolnosti in dosegli visoko stopinjo svetosti. Tisti pa, ki to vajo lehkomišljeno opuščajo in zanemarjajo, ne bodo prišli nikamer naprej, ampak bodo leto za letom obdržali svoje stare napake in slabosti, tako, da je še nazadnje nevarnost za dušo. Ker je torej od opravljanja ali opuščanja večernega izpraševanja vesti veliko odvisno, zato ne smejo tretjeredniki nikedar brez vzroka opuščati te pobožne vaje.

Polajšave glede noše škapulirja in pasa.

Pred leti so vprašali v Rim, če je dovoljeno svetinjico nositi mesto tretjerednega škapulirja? Rim je odgovoril: Ni dovoljeno. Tretjeredni škapulir je redovna obleka; te pa svetinjica ne more nadomestiti. Zato morajo tretjeredniki še vedno nositi na sebi škapulir in pas in nimajo pravice nadomestiti ne škapulirja, ne pasu s čim drugim. Nositi pa morajo škapulir in pas kaker je predpisano: škapulir čez rame, pas okoli pasu. Ni torej dovolj imeti škapulir po noči pod blazino, po dnevu pa v žepu ali ročni torbici ali za pas obešenega ali kako drugače. Treba je torej nositi vedno na sebi — ne poleg sebe — škapulir in ne svetinjico, pas pa okoli pasu. Sme se pa nositi na spodnji obleki, ni treba na golem životu. Kedor bi nosil to dvojno redovno obleko drugače, o tem veljajo besede vodila: „ako ne bodo nosili, naj izgube redu podeljene dobrote in pravice.“ (I. 3). Če kateri ne bi nosil škapulirja in pasa vedno na sebi, ali ju ne bi nosil tako, kaker je ukazano, ne bi bil ves tisti čas deležen ne molitev, ne odpustkov, ne vesoljnih odvez in drugih dobrot in milosti tretjega reda. — Če pa voditelj skupščine izve, da ta ali oni ne nosi redovne obleke ali da je ne nosi tako, kaker jo je nositi dolžan, mora takega opozoriti in opominjati (2—3 krat), če sluša, je stvar vravnana, če ne, mora takega izključiti. Pripetiti se pa morejo slučajji, da ta ali oni res ne more nositi redovne obleke. V takih slučajjih pa more voditelj skupščine takega ali oprostiti dolžnosti nositi škapulir ali pas, ali obojno, ali mu pa to dolžnost zamenjati ali spremeniti v drugo dobro delo. Brez veljavnega vzroka pa tudi voditelj ne sme dajati takih in enakih polajšav, ker je dolžan skrbeti za to, da vsi njegovi tretjeredniki vodilo izpolnujejo. Take polajšave sme dajati le v slučaju resnične potrebe in le za toliko časa dokler je potrebno. Spovedniki in drugi gospodje niso pooblašteni dajati take polajšave; zato jih s takimi stvarmi in vprašanji ne nadlegujte.

Pregled zgodovine frančiškanov med Slovenci.

II.

Slovenski frančiškanski samostani.

4. Samostan: Marije Nazaret (Nazarje).

stanovnik božjepotne cerkve Marija Nazaret je ljubljanski knezoškof Tomaž Hren. Prvotno je hotel na gričku sezidati hišico za oddih v poletnem času, ker pa je blizu Gornjigrad, ki je bil last ljubljanskih škofov, se je pozneje premislil in je sezidal lavretansko kapelico, popolnoma po vzorcu nazareške hišice v Loretu. Ker hribček ni bil njegov, ga je škof pridobil zase od dotedanjega gospodarja saneškega Žige grofa Wagensperskega. Škof sam je postavil in blagoslovil temeljni kamen dne 26. julija 1624. Kapela je bila zelo priljubljena ne samo pri ljudstvu, ampak tudi škofu samemu, kaker je razvidno iz njegovega lastnoročnega pisma, kjer pravi, da bi ga neizkušeni zdravnik v Ljubljani kmalu ob življenje spravil, zato pa se je zahteval k Materi božji.

Vsled vedno večjega števila romarjev je njegov naslednik na ljubljanski škofijski stolici Rajnald Skarliki (Scarlichi) ponudil oskrbovanje kapele hrvatsko-kranjski provinciji, ki je isto na provincijalnem kapitelnju 17. oktobra 1632 hvaležno sprejela v svojo oskrbo. Takoj na to je škof dal 25. oktobra istega leta napraviti inventar ter je dne 1. januarja 1633. izročil kapelo s hribčkom vred frančiškanski provinciji. Ker je bilo za ustanovitev samostana potrebno tudi cesarjevo dovoljenje, je škof sam zanj prosil cesarja Ferdinanda II., ki je isto drage volje podelil dne 3. maja 1635.

Kaker hitro so bile te stvari v redu, so se frančiškani takoj lotili dela. Začeli so zidati poleg kapelice, ki je vsled obilnih romarjev že davno premajhina postala, novo prostorno cerkev in zraven nje tudi samostan. Mej tem časom so stanovali spodaj pod hribom v škofovem gradu Vrbovcu. Velikodušno sta jih podpirala škofa Skarliki in Friderik Oton grof Buhajm (Buchheim), pomagali so jim razni dobrotniki; tudi provincija je prispevala po moči. Zidanje je kmalu toliko napredovalo, da se je leta 1639. mala redovna družina že preselila v novi samostan. Zidava cerkve je šla pa zelo počasi od rok. V glavnem je bila dozidana leta 1661, tako da jo je 25. septembra 1661 ljubljanski škof Friderik Oton že posvetil. Pomanjkanje sredstev je nadaljno zidavo cerkve oviralo. Da bi temu odpomogel, jim je imenovani škof leta 1663. izročil v oskrbo župnijo sv. Pankracija v Starem trgu. Zgodilo se je to pod gotovimi pogoji; za nas je važen predvsem četrti, ki pravi, naj se vsi preostali dohodki uporabijo za zidanje samostana in cerkve v Na-

zaretu. Pa to oskrbovanje, ki je trajalo do leta 1664. je bilo z ozirom na ta namen popolnoma brez uspeha. Ne da bi upravitelj p. Mihael Angelj Bošnjak, ki je župnijo v samostanskem imenu upravljal, kaj prispeval, ampak je zapustil celo 1300 gld. dolga. Kriv ni bil toliko on sam, kaker zelo neugodni pogoji, ki so mu bili stavljeni ob sprejemu župnije. Kljub temu pa sta bila nazarska cerkev in samostan leta 1666. dozidana.

Mirno so sedaj redovniki živeli ter delali v dušnem pastirstvu. Toda kmalu so prišli zanje žalostni časi. Dne 6. maja leta 1672. je cesar Leopold I. prosil frančiškanskega redovnega generala Franciška Rinija (Rhini), naj bi ločil samostana v Nazaretu in Ormožu od hrvatsko bosenske provincije in ju pridružil avstrijski. Ko vzrok je navedel, da vladajo nad samostanom Bošnjaki, torej inostranci in pa neke neljube dogodke v ormoškem samostanu, katerih so bili bajè pravtako krivi Bošnjaki. Dvakrat so frančiškani prosili vlado ter pojasnili, da imajo domače predstojnike. Stvar se je obrnila na bolje še le na posredovanje ljubljanskega škofa grofa Rabatta, ki je prosil cesarja za domače frančiškane. Cesar je odobril Skarlikijevo ustanovno pismo ter odločil, da so določila Ferdinanda II. pravomočna. Dne 4. februarja 1673 je ukazal, naj ostane vse pri starem.

Dne 10. februarja leta 1686. je provincijalni definitorij določil samostan v Nazaretu za novicijat. Zato je bilo treba novih prostorov; v ta namen so prizidali samostanu nov del. Pod Jožefom II. je moral l. 1871. novicijat prenehati, zopet pa se je pričel leta 1827. z dovoljenjem cesarja Franca I. To je bila zadnja večja zidava pri samostanu izvzevši poznejše poprave. V drugi polovici 18. stoletja so v cerkvi deloma prenovili stare altarje, deloma postavili nove. Vse je posvetil leta 1755. ljubljanski škof Ernest Amadej grof Attems. Pokopavališče in gospodarska poslopja so delo novejšega časa.

Iz dosedaj povedanega lahko spoznamo delovanje ondotnih frančiškanov. Oskrbovali so domačo božjepotno cerkev in pomagali v dušnem pastirstvu okoliškim župnikom. To je bilo njihovo delo do časa jožefinizma. Vodilno načelo tega je bilo, da je poglobitni opravek vsakega samostana dušno pastirstvo. V tem zmislu je bila tudi v Nazaretu proti koncu jožefinske dobe ustanovljena kuracija. Tisti čas se je ljubljanski knezoškofijski ordinariat pogajal z okrožnim uradom v Celju glede ustanovitve nove kuracije pri Materi Božji v Kokarjih. Ta predlog je odobrila tudi vlada 18. junija 1785. Toda že naslednje leto je preklicala svoj sklep in brez vednosti ljubljanskega ordinarijata določila, da se nova kuracija nima ustanoviti v Kokarjih, ampak v Nazaretu. Vlada je 17. marca 1787. tudi naročila ljubljanskemu škofu, naj določi pripravno osebo iz redovne družine za kurata. Škof pa je dne 11. aprila 1787. imenoval svetnega duhovnika Antona Močeradnika za začasnega kurata v Nazaretu, dokler se ne reši sporna zadeva. Dne 29. aprila 1788 je bila kuracija v Nazaretu znova potrjena in ko je bil kurat Močeradnik oproščen svoje službe, je bil p. Donat Zamlen, nazarski gvardijan dne 2. novembra 1789 definitivno imenovan za kurata. Kuracijo je 1. aprila 1891. knezoškof lavantinski Mihael Napotnik povzdignil v župnijo.

Samostan je izvzevši dobe francoskih homatij od 8. avgusta 1810. do leta 1816., ko je bil pridružen graški frančiškanski provinciji, ves čas pripadal hrvaško-kranjski oz. sedanji slovenski provinciji sv. Križa.

Skorej istočasno s kuracijo so frančiškani dobili tudi nalog oskrbovati ljudsko šolo. Dne 11. julija 1785 je iz Celja prišlo naročilo p. gvardijanu Donatu Zamljenu, naj v samostanskem poslopju določi pripravno izbo za šolo. Prihodnje leto 26. aprila 1786 so že pričeli s podukom. Gotovo je, da je trivijalna šola v Nazaretu najstarejša in prva v celem gornjegrajskem okraju. Prvi učitelj je bil Čeh p. Prokop Bergman, znan muzik, ki si je za šolo pridobil velike zasluge. Trivijalno šolo v Nazaretu so obiskovali otroci obojnega spola iz vseh bližnjih krajev, kaker je razvidno iz ondotne „Častne knjige c. k. trivijalne šole pri Mariji Nazaretski“ („Ehrenbuch der k. k. trivial-schule Maria Nazareth“). Ljudska šola v Nazaretu je veljala do leta 1869. za javno šolo, od tedaj naprej pa je do 1914. bila zasebna šola; pravico javnosti je potem dobila 8. avgusta 1924. Ne vzdržuje jo šolska oblast, ampak samostan. Redovniki na nji še dandenes skorej zastonj podučujejo.¹⁾

Od leta 1917. je v samostanu Marija Nazaret zopet novicijat za klerike novince. Frančiškani oskrbujejo božjepotno cerkev, župnijo in ljudsko šolo, ki je enorazrednica s štirimi oddelki ter pomagajo v dušnem pastirstvu okoliškim župnikom. V samostanu biva: 7 redovnih mašnikov, 3 kleriki — novinci, 4 bratje lajiki in 2 samostanska tretjerednika.

5. Samostan: Brežice.

V Brežice so prišli frančiškani v drugi polovici 17. stoletja. Vsled velikega pomanjkanja svetne duhovščine v brežiškem okrajnem glavarstvu, so sklenili mestni očetje pri podružnici sv. Roka zidati frančiškanom samostan, da bi pomagali svetni duhovščini v dušnem pastirstvu. Mestno starešinstvo je v ta namen pisalo 28. decembra 1657 v Ljubljano tedanjemu frančiškanskemu provincijalu p. Žigi Beltramu. Povedali so mu svojo namero in željo, da so pripravljeni odstopiti mestno zemljo za samostan in so ga prosili, naj pošlje dva frančiškana, ki naj bi pogledala, je-li prostor za samostan pripraven. P. Žiga Beltram jim na to ni dal takoj odločilnega odgovora, češ da se mora v tako važni zadevi še prej posvetovati s svojim definitorijem. In res je dne 2. januarja 1658. poslal provincijal P. Mihaela Nojsa (Noysa) in še drugega patra, ki sta ostala v Brežicah in stanovala pri zasebnikih. Prostor poleg cerkve sv. Roka je bil pripraven za samostan ali te cerkve kostanjeviški opat ni hotel prepustiti frančiškanom. Ker je bil vrhu tega 1. februarja 1658 izvoljen nov provincijal z definitorijem, se je stvar zavlekla do leta 1660. 13. aprila istega leta je redovna kongregacija na Tersatu sklenila, naj se provincijal p. Pavel Jančič osebno dogovori z grofom Jurijem Frankopanom o samostanu v Brežicah in p. Mihaela Noysa so potrdili za predstojnika brežiškega hospica. Grof Jurij IV. Frankopan je obljubil p. provincijalu, da bo sam zidal samostan in je takoj začel pripravljati kamen, les in druge stvari. Ko so meščani videli, da gre zares, so podarili svet med

cesto in posestvom župne cerkve sv. Lovrenca za frančiškanski samostan in cerkev, s pismom dne 20. avgusta 1660. Isti dan je podaril samostanu meščan Matej Boršner svoje zemljišče s zraven ležečim vrtom. Mej tem pripravljanjem je umrl grof Jurij Frankopan, njegova žena Zofija, rojena grofica Forgač, je sicer pripravljala dela nadaljevala, a stvar se je vendar zavlekla tja do leta 1685. To leto je bil namreč šele dovršen samostan. Istočasno s samostanom je bila dozidana tudi cerkev ter na željo mejne grofice Marije Julijane rojene Frankopani, vdove po grofu Abensberg in Traun posvečena na čast sv. Antonu Padovanskemu. Cerkev je posvetil frančiškan p. Bonifacij Čekoti (Cecotti), škof v Pičanu (Peden) v Istri dne 12. avgusta 1750.

Prvotni samostan je bilo malo enonadstopno poslopje namenjeno za bivališče k večjemu 10 redovnikov. Ker pa je tekom časa svetna duhovščina prosila vedno več pomoči in da bi tudi doma dostojno opravljali službo božjo, so pošiljali v Brežice vedno več frančiškanov. Ker je bil samostan za večjo družino premajhin, ga je bilo nujno treba povečati in razširiti. Radi bi ga bili prizidali ob cesti, toda graščina se je upirala. Ker je bilo zidovje trdno in močno so po želji graščine sklenili dvigniti samostan za eno nadstopje. S pomočjo raznih dobrotnikov, zlasti grofa Ignacija Atemsja, se je leta 1730. lotil dela p. Alojzij Valvazor, dokončal ga je pa p. Roman Šušteršič leta 1732. Za povečani samostan so dobrotniki preskrbeli tudi slike svetnikov in papežev frančiškanov.

Zob časa pa je začel kljuvati tudi na cerkvi, ki je postala potrebna temeljitega popravila. Leta 1893. dne 9. aprila so začeli popravljati cerkev pod vodstvom zidarskega mojstra Franceta Tavčarja. Na novo so ometali stene ter jih pobarvali, napravili v cerkvi nov tlak, napravili nove klopi in spovednice. Iz dveh izb nad zakristijo so naredili oratorij, ki so ga zvezali s cerkvijo z novim oknom v prezbiteriju. Tako prenovljeno cerkev z novim velikim altarjem je dne 26. avgusta 1893 posvetil lavantinski knezoškof Michael Napotnik.

Kaker v drugih frančiškanskih cerkvah so imeli tudi v Brežicah navado, da so frančiškani pokopavali v cerkvi svoje sobrate, dobrotnike in imenitniše ude bratovščin, ki so bili v ondotni cerkvi ustanovljene. O tem pričajo nagrobni napisi v frančiškanskih cerkvah. Navada je prenehala, ko je dne 3. februarja 1775 vlada naročila, da ne smejo nikogar več pokopati v cerkvi.

Samostan je izvzevši dobo francoskih homatij od 8. avgusta 1810 do leta 1816., ko je bil pridružen graški frančiškanski provinciji, ves čas pripadal hrvaško-kranjski oz. sedanji slovenski provinciji sv. Križa.

Ob tej priliki treba omeniti, da so se ob prihodu frančiškanov v Brežice meščani zavezali dajati samostanu vsaki teden 12 starih funtov govedine in vsako leto 4 gl. in 12 kr. za olje, ki je gorelo pred presv. Rešnjim Telesom. To miloščino je mesto vestno dajalo do leta 1712., ko je mestni župan to odpovedal. Isto se je potem ponovilo leta 1766. Toda obakrat od svetne oblasti zopet prisiljeni k dajatvi, se je končno mesto dne 27. januarja 1775 zavezalo samostanu dajati mesto mesa 26 gold. 54 kr. V tem

znesku je tudi 7 gold. od glavnice ustanov Aparnika in Knezkoviča. Seveda sta dandenes oba dohodka komaj omembe vredna. (Letno dobiva samostan za oboje od mestne občine Din 4'14).¹⁾

Kaker že omenjeno, so meščani povabili frančiškane v Brežice v prvi vrsti zato, da bi ko apostolski možje v mestu in okolici pomagali duhovnikom v dušnem pastirstvu. Tekom časa so prevzeli tudi oskrbovanje mestne župnije in ljudsko šolo. Od leta 1770. je bil v Brežicah mestni župnik Bertold pl. Hefer (Höffer). Ker je vsled bolezni in visoke starosti postal nesposoben za dušno pastirstvo in je bilo pomanjkanje duhovnikov, se je frančiškanski samostan potegoval za oskrbovanje župnije, ki jo je kmalu tudi dobil. Podpirala ga je v tem vlada, kaker vidimo iz poročila celjskega okrožnega urada z dne 5. februarja 1785 in istotako je knezoškof lavantinski, Vincencij Jožef, grof Šratenbah (Schrattenbach) rad pristal na prenos brežiške župnije. (Poročilo z dne 7. aprila 1785 na notranjo-avstrijsko vlado). Že 26. avgusta 1785 je bil stari za službo nezmožni župnik upokojen in župnija dejansko izročena samostanu. Za župnika je bil nastavljen samostanski predstojnik sè svojimi duhovniki. Za prvega župnika je bil od goriške nadškofije imenovan p. Simeon Burger, za kaplana pa p. Franc Čokel (Tschokl) in p. Leon Zupančič. Frančiškani so oskrbovali župnijo do leta 1804. Bila je to najhujša doba jožefinizma. Kaker je razvidno iz vladnega odgovora, je moral provincijal sam vsled pomanjkanja sposobnih redovnikov zaprositi vlado, naj samostan oprosti od dolžnosti oskrbovanja župnije. Leta 1800. z dne 21. junija je namreč prišlo na provincijala p. Honorata Vadvla od vlade pismo z naročilom, naj na vsaki način preskrbi za Brežice vsaj tri sposobne redovnike za oskrbovanje župnije. Če pa provincijal tej nalogi ne bi takoj ugodil, ali bi se morda izgovarjal s pomanjkanjem duhovnikov, tedaj bo vlada pri najvišjem mestu poskrbela, da se samostan ukine, „ker če samostanu, kjer je župnija, ni možno dati duhovnikov, ki bi bili zmožni dušno pastirsko službo opravljati, je isti nepotreben.“

Ne dolgo potem so se obrnili nekateri brežiški meščani na cesarja Franca II. s prošnjo, naj se ustanovi mestna župnija sè svetnimi duhovniki, poleg tega se je slučajno vsled nalivov podrlo nekaj grobnic v cerkvi, zato so rekli, da je cerkev v nevarnosti, da se podere. Iz tega razloga so tudi 10. marca 1804. po upravitelju mestne župne cerkve sv. Lovrenca dali prenesti krstni kamen in sv. olja iz samostanske v mestno župno cerkev sv. Lovrenca. Kaker je razvidno iz poročila provincijala p. Kastula Vajbla (Weibl) na lavantinski ordinarijat z dne 27. marca 1804., se je ta prenos izvršil brez vednosti brežiškega gvardijana, ne da bi bil obveščen o tem provincijal. Svetna župnija v Brežicah je bila končno ustanovljena po dekretu dvorne pisarne z dne 24. novembra 1804 in prvi mestni župnik je bil Luka Hafner.²⁾

Oskrbovanje mestne župnije po frančiškanih res ni trajalo dolgo, toda vršilo se je v najbolj usodepolnem času jožefinizma. Vsled pomanjkanja svetnih duhovnikov je slonelo dušno pastirstvo doma in v okolici skorej izključno na ramah frančiškanov. Ti pa niso mogli krepkih mladih ljudi v brežiški samostan pošiljati, ker jih niso imeli. Skozi dolgo vrsto let jim je

bilo prepovedano sprejemati novince in ko jim je bilo to enkrat dovoljeno, je v vladnih generalnih seminarjih večina, če ne vsi, izgubila poklic. In temu se ne moremo čuditi, saj jih je moralo večkrat vsled pomanjkanja prostora 4 ali celo 5 stanovati v eni tesni celici. Onemogočen je bil na tak način vsak resen študij, onemogočena vsaka higijena.³⁾

Skorej istočasno sè župnijo so frančiškani bili poverjeni tudi z oskrbovanjem ljudske šole. Dne 14. oktobra leta 1780. je graška vlada naročila p. Simeonu Burgerju, tedanjemu gvardijanu, naj imenuje dva sposobna učitelja iz frančiškanskega reda ter jih predloži vladi v potrjenje. Dne 9. marca 1781 je deželna vlada prosila gvardijana p. Erenfrida Gnada, naj izmej samostanske družine določi tudi kateheta za trivijalno šolo v Brežicah. Meseca septembra 1784. se je vršila v navzočnosti obmejnega grofa pl. Kevenhillerja (Khevenhiller) prva javna skušnja sè splošnim priznanjem. Šola je imela od 1780—1790 tri razrede, od l. 1790—1829 dva, od 1829 zopet tri razrede. Leta 1846. je bil prvi razred ločen v višji in nižji oddelek. Okoli srede 19. stoletja (1858) je imela šola štiri razrede. V četrtem razredu je podučeval svetni učitelj, kateheze pa je oskrboval mestni kaplan. Šola je bila od začetka do leta 1804. nameščena v samostanu, ko je isti moral vse pritlične prostore prepustiti vojaštvu. Prvo lastno šolsko poslopje je bilo zidano leta 1820.

Ko so prevzeli župnijo leta 1804. svetni duhovniki, so nastale med šolskim vodstvom in mestnim župnikom mala nesoglasja. Zadevo je uredilo celjsko okrožno glavarstvo dne 5. aprila 1804, ki je določilo, da ima mestni župnik nadzorstvo, samostan pa vodstvo šole. Z neutrudno pridnostjo in gorečnostjo so delovali frančiškani na šoli do leta 1871, ko je bila ista izročena svetnim učiteljem.

Dne 18. septembra l. 1902. je bil tu upostavljen novicijat za klerike-novince, dokler je samostan porušil potres 1917. Komisija je izjavila, da ne kaže drugega, kakor še ostalo podreti.⁴⁾ Tedanji gvardijan P. Ananija Vračko je poskušal sè zidanjem novega samostana, vendar pa je moral vsled nedostajanja sredstev delo prekiniti. Upajmo, da bodo sedajne povojne razmere ugodniše vplivale na razvoj zidanja. Frančiškani oskrbujejo svojo priljubljeno cerkev sv. Antona ter pomagajo v dušnem pastirstvu okoliškim župnikom. V samostanu bivajo zdaj 4 redovni mašniki, 4 bratje lajiki in dva brata tretjerednika.

Opombe: Marija Nazaret.

1. Fajdiga, l. c. str. 1026 nsl.; Greiderer l. c. str. 130; Alfred Hoppe, Die Oesterreichischen Wahlfahrtsorte, Wien 1913, str. 347 nsl. Dr. P. Regalat Čebulj, Marija Nazaret (Dom in Svet XV (1902) str. 497—499. Kokol, l. c. str. 15—22 in 89—94. Podrobne podatke mi je poslal P. Kerubin Tušek, O. F. M., kateremu bodi na tem mestu izrečena prisrčna zahvala.

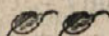
Opombe: Brežice.

1. Fajdiga, l. c. str. 1119 nsl.; Greiderer l. c. str. 135; P. Alfonz Furlan, Frančiškani v Brežicah (Cvetje z vrtov sv. Frančiška XXII (1905) str. 24 nsl. Podrobne podatke mi je poslal P. Odilo Hajnšek O. F. M., kateremu bodi na tem mestu izrečena prisrčna zahvala.

2. Kokol, l. c. str. 97 nsl.

3. Epitome vicissitudinum etc. (Acta cap. t. VI l. c. str. 619, 636 nsl.

4. Cvetje XX (1902) str. 87, XXXIV (1917) str. 151.

P. ADOLF ČADEŽ.

Spomini iz misijonskega življenja.

(Dalje.)

a to pismo p. Roberta sem mislil, ko sem Tribrunerja obiskoval, ki je ležal nepremično in ni dajal nobenega znamenja zavesti.

Nagovarjal sem ga, kaker poprej v zdravih dneh in izpraševal sem mu vest, kaker da bi Tribruner v spovednici pred menoj klečal. In reči moram, da se mi ni zdelo prav nič težko izpovedati ga. Vse je voljno poslušal in se ni prav nič izgovarjal in se mu tudi nikamer nič ni mudilo. Opomnil sem ga prav lepo na božje in na cerkvene zapovedi in na dolžnosti njegovega stanu. Povedal sem mu tudi, da je preveč pil in da si je s tem bolezen nakopal. Prigovarjal sem mu, da naj obudi srčno kesanje, ker bo prav kmalu stopil pred Boga. Opravi sem s Tribrunerjem prav tako, kaker mi je bil pisal p. Robert, da je bil njegov gvardijan ž njim storil. Nazadnje sem mu podelil pod pogojem sveto odvezo, češ, če si me razumel in če si pri pameti. Nato sem še molil na glas par očenašev in sem Tribrunerja opozoril, naj v duhu to z menoj za pokoro moli. Sv. poslednjega olja pa mu nisem več podelil, ker ga je bil že poprej v Gradežu prejel.

Toda Tribruner ni ozdravel, kaker je moj prijatelj p. Robert, temuč je umrl in nemčurska stranka me je ob njegovem pogrebu hotela izžvižgati. Pogreb je bil določen za drugi dan ob štirih popoldne.

Dopoldne pred pogrebom pride k meni gospodična Gangl, bližnja sorodnica zadnjega dekana v Žabnicah in njegova oskrbnica za svetne stvari v hiši in mi pove, da Roblekovo društvo namerava ob pogrebu Tribrunerja na pokopavališču peti; seveda nemško.

Ko sva bila par besedi spregovorila, sem takoj spoznal, da jo je poslal Roblek poizvedovat, kaj bom jaz k temu rekel in kaj bom v tem slučaju ukrenil.

„Popolnoma nič ne bom ukrenil“, sem ji odgovoril, „temuč celo stvar bom naznanil škofijstvu v Celovec in bom pripomnil, da g. nadučitelj ni za dovoljenje prosil, da bi njegovo društvo smelo na pokopavališču peti. Opom-

nil bom tudi, da je g. nadučitelj motil verske obrede na cerkvenem prostoru in da se je stem pregrešil zoper državne postave. Prosil bom škofijstvo, naj ga toži radi kalenja verskega miru; Vam pa, gospodična, sem prav hvaležen, da ste mi celo stvar povedali. Preskrbel si bom zanesljivih prič, ki bodo danes popoldne na pokopavališču in bodo vse zapisale, da bodo pozneje pripravljene to tudi pričati pred vsakim sodiščem".

Ko je bil nadučitelj slišal, kaj ga čaka, če bo na pokopavališču mir kalil, je petje nemudoma odpovedal.

Kaj naj pa naredim sè železničarji in ognjegasci, ki so sklenili, da bodo na pokopavališču žvižgali in vpili?

Da se to ne da preprečiti, o tem so bili vsi prepričani razen mene. Kako pa bom skušal to zabraniti, o tem nisem nikomer besedice zinil, še celo g. Erlihu ne, če tudi je bil on moj najzvestejši in najboljši svetovavec in če tudi sem ž njim o tej preteči nevarnosti govoril. Nisem hotel povedati, ker nisem bil popolnomá gotov, če se mi bo moj načrt posrečil.

Ko je bil cerkovnik poldne in pa mrliču odzvonil, sem ga k sebi poklical in mu naročil, naj pride popoldne ob polu štirih z obema ključarjema k meni. Zakaj? Tega mu nisem povedal.

Ključarja sta bila tega leta Rozenvirt, ki je bil obenem župan v Žabnicah, po mišljenju pa še bolj nemškega duha, kaker njegov priimek in pa Kravina, posestnik in premožen mož.

Točno ob uri so bili vsi trije pri meni v župnišču.

Ker se mi je prezgodaj zdelo, da bi bil povedal možem, kar sem nameraval, sem dal prinesiti steklenico vina z izgovorom, da imamo do pogreba še dosti časa.

Določil sem bil sam pri sebi, da bomo šli iz župnišča jaz in ključarja naravnost na pogreb, cerkovnik pa naravnost v zvonik, da ne bodo imeli časa načrt izdati, če bi ga kateri izmed njih vtegnil uganiti.

Ko je prav malo do štirih manjkalo in je cerkvenik že hotel oditi v cerkev h pogrebu zvonit, sem se vzdignil pri mizi s prav resnim obrazom in sem počasi in s povdarkom rekel:

„Poklical sem vas, ker imam nekaj važnega povedati. Vsi veste, da obstoji cerkveno predstojništvo iz župnika in cerkvenih ključarjev. Tukaj v Žabnicah smo cerkveno predstojništvo mi trije, t. j. jaz in gospoda Rozenvirt in Kravina. Za vsaki dohodek in za vsaki strošek pri cerkvi mora vedeti cerkveno predstojništvo. Mi trije podpisujemo cerkvene račune, mašna ustanovna pisma, štejem cerkveno miloščino z Lušarjev in oskrbujemo vse cerkveno premoženje. Mi trije sprejemamo v službo in odstavljamo organista in cerkvenika. Na kratko rečeno: mi trije smo gospodarji pri cerkvi v Žabnicah. — Kaker veste, imamo danes velik pogreb g. Tribrunerja. Prišlo bo na pogreb veliko tujcev od vseh strani. Prišla bo celo požarna bramba iz Trbiža. Da ne bo nihče mogel reči, da smo mi zoper Nemce, sem mnenja, da naj danes g. Tribrunerju nekoliko več zvoni, kaker je navada.

Zato vprašam cerkvena ključarja, ali sta zato, da se Tribrunerju nekoliko več zvoni, da se mu nekoliko več časti skaže, kaker pa drugim, da nam Nemci ne bodo mogli nič očitati?“

„Kajpada, midva sva zato, že zaradi ljubega miru“, se oglasita oba ključarja.

„Dobro. Kaker veste, se pri nas mrliču zvonil dokler ga prineso do pokopavaliških vrat. Danes bo cerkvenik nekoliko delj časa zvonil. Vprašam vaju, cerkvena ključarja, ali bi mi, cerkveno predstojništvo, cerkveniku Nikeljnu — tako je bilo cerkveniku ime — službo odpovedali, če bi nalašč Tribrunerju premalo zvonil, n. pr. če bi poprej nehal zvoniti, predno mu bom jaz z roko znamenje dal, da sme nehati?“ — „Gotovo! On bi službo izgubil; odpovedali bi mu“.

„Zapomnite si, oče Nikelj, danes boste mrliču zvonili, ko ga bodo prinesli na pokopavališče, ko ga bodo nesli po pokopavališču, do jame in dalje toliko časa, da bom jaz desno roko visoko v zrak dvignil. Tako-le!“ — Pri tem sem desno roko visoko v zrak vzdignil. Cerkovnik je nehote par stopinj nazaj stopil.

„Oče Nikelj, še enkrat povem, če boste poprej nehali zvoniti, predno bom jaz roko vzdignil, vam cerkveno predstojništvo službo odpove, ker oba ključarja in jaz župnik ne smemo trpeti, da bi kedo v Žabnicah govoril, da nismo skazali dolžne časti Tribrunerju zato, ker je bil Nemec.“

Omeniti moram, da je bil cerkvenik star, trmast in muhast mož, da je rad nagajal, kjer je le mogel in si je upal. Nanj se nisem mogel prav nič zanesti. Ker pa je šlo meni za kožo, zato sem bil prisiljen prav trdo in ostro ž njim nastopiti.

„Oče Nikelj! Ali ste si zapomnili, kar smo mi trije ukazali zaradi ljubega miru?“

„Gospod župnik! Vse sem si zapomnil in bom natanko storil,“ je cerkvenik boječe odgovoril. Zdi se mi, da sem takrat, ko sem desnico vzdignil, nehotè pest stisnil, keker da bi bil hotel cerkvenika po glavi mahniti; zato je Nikelj par stopinj nazaj stopil, ker se je vstrašil, da ga bom vdaril, kar seveda nisem nameraval.

Šli smo na pogreb. Ključarja in jaz smo se napotili proti hiši mrliča, cerkvenik pa proti cerkvi.

Ko sta ključarja že odšla, sem poklical cerkvenika še nazaj in sem ga vprašal: „Oče Nikelj, kje pa zvonite mrliču, ko ga nesejo pokopat, ali spodaj pod zvonikom ali pa zgoraj pri zvonovih?“ „Zgoraj pri zvonovih, zato da vidim na pokopavališče, ko mrliča pokopavajo.“ — „Dobro. Da Vas ne bo nihče motil, potegnite vrvi od zvonov gori in vrata v zvonik za seboj zaklenite, da otroci ne bodo v zvonik silili in dobro pazite na znamenje, da ne boste prezgodaj zvonjenja vstavili. Rajši malo preveč pozvonite kaker pa premalo, da bodo Nemci dosti počeščeni.“ — „Vse bom storil, bodite brez skrbi, g. župnik.“

Šli smo na pogreb.

Pred hišo, kjer je ležal rajniki, se je zbralo vse, kar v Žabnicah leze in gre. Razen teh ste stali še dve dolgi vrsti železničarjev in dolga četa ognjegascev iz Trbiža. Postavili so se na obeh straneh vežnih vrat. Tudi naduč-

telj Roblek je pripeljal cvet žabniških šolskih otrok, ker so še vsi trije Tribrunerjevi otroci v šolo hodili.

Bog vè, ali se je Robleku posrečilo, da je železničarje in ognjegasce dovolj naščuval, da bodo na pokopavališču žvižgali in upili — to je bila moja poglavitna misel, ko sem prišel do hiše in videl toliko ljudi v uniformah in so vsi gledali na me, kaker na sovražnika. Da jim volje za boj ni manjkalo, se je vsem na obrazu bralo.

Da bom zmagal jaz, o tem sem bil prepričan, ker je bil moj načrt izvrsten — skrbelo me je pa venderle.

Še predno se je začel pogreb pomikati in sem začel „Mizerere“ peti, je že začelo pri cerkvi zvoniti.

Še nikoli nisem tako zvesto poslušal, kaker ta dan, kako žabniški zvonovi pojo in če imajo zadosti močan glas, ker za ta dan sem bil ravno zvonovom glavno ulogo odločil. Zvonovi niso bili posebno veliki, pa so vender prav močno peli, ker jih je Nikelj hudo gnal.

Pripoznati moram, da sem imel tisti dan na Žabničane, še bolj pa na trbiške železničarje in ognjegasce tako jezo, kaker Mojzes, ko je prišel z gore Sinaj in je videl, da so Izraelci molili zlato tele. Mojzes je bil v sveti jezi razbil božje table. O naj tudi Nikelj razbije vse žabniške zvonove, samo da bomo ukrotili te nemčurske liberaljce, ki nam še na pokopavališču ne dajo miru! — To sem med pogrebom mislil in sem se grozno grdo držal.

Prinesli smo mrliča do pokopavaliških vrat. Ta dan so zvonovi ravno na tem mestu najmočnejše peli. Peli so tako močno, da bi bili prevpili tudi rajnega Tribrunerja glas. Prav nič se ni slišal moj „Mizerere“, pa tudi komanda železničarjev in ognjegascev ne. V tem trenutku sem bil sè žabniškimi zvonovi popolnoma zadovoljen.

Pokopavališče leži okrog cerkve.

Ko sem stopal skozi pokopavališka vrata, sem pod noge gledal, kaker bi se bal, da ne bi padel, v resnici pa le zato, da sem cerkvenika zopet opomnil, da ne pozabi na zvonjenje.

Na Koroškem ne nesejo mrliča v cerkev, temuč iz hiše smrti naravnost do jame.

Da danes delj časa zvoni, ni nihče opazil, ker so bili vsi zaverovani v uniformo železničarjev in ognjegascev, ki le redkokedaj v Žabnice pridejo.

Prišli smo z mrličem do jame.

Na enem koncu jame sem se postavil jaz in sicer na bližnji grob, da sem lažje pregledal bojno polje in obojno vojsko. Gledal sem proti cerkvi in proti zvoniku. Zraven mene sta stala ministranta s kadičnico in blagoslovljeno vodo, tretji ministrant, ki je nosil križ, je pa stal ravno za mojim hrbtom.

Na levo stran jame so se postavili železničarji, na desno ognjegasci, pred njimi pa je mogočno stal njih načelnik, ki je imel na glavi lepše pokrivalo ko drugi, okrašeno z velikim črnim čopom iz konjskega repa. Meni nasproti so stali Tribrunerjeva žena, njegovi trije otroci in nekaj sorodnikov, ki so bili od daleč prišli na pogreb. Vsi so bili oblečeni črno. Zada j za

temi se je postavil vodja mojih nasprotnikov, nadučitelj Roblek, za njim pa šolski otroci.

Z Roblekom sva se bistro spogledala iz oči v oči, kaker je to navadno pri nasprotnikih, predno se spopadejo.

Na levo in desno od nas ob jami pa so stali pogrebci iz župnije. Vsi so po mojem mnenju držali z menoj in so bili nevoljni na vedno ščuvanje učiteljevo.

Tako smo si stali na pokopavališču nasproti, kaker dve sovražni vojski.

V moji bližini sta bila tudi cerkvena ključarja, od katerih je bil po mojih mislih eden moj, drugi pa Roblekov.

Ne smem pozabiti povedati, da so bili moji najboljši in najzvestejši zavezniki cerkveni zvonovi. Ti so peli, kaker za stavo. Prevpili so vse daleč na okrog; radi močnega zvonjenja ni bilo mogoče razumeti nobene besede. Zvonili so na vse pretege in prav nič ni kazalo, da bi hoteli prenehati. To sta prva zapazila cerkvena ključarja. Mencala sta svoja klobuka v rokah in gledala sta v tla, kaker dva na smrt obsojena grešnika. Zdaj sta razumela, zakaj je cerkveno predstojništvo tako slovesno zabičalo cerkveniku, da ga bo takoj iz službe odslovilo, če bo prezgodaj nehal sè zvonjenjem. Nič manj ko ključarja pa sem gledal v tla tudi jaz, toda iz čisto drugega vzroka. Ne le roke, temuč še celo oči si nisem upal povzdigniti proti nebu, da bi ne mislil Nikelj, da je že zadosti zvonil, da je že zadosti počastil Nemce in da že sme nehati sè zvonjenjem.

Ko le dalje zvonil, kaker da bi zvonilo zoper hudo uro, se mi približa načelnik ognjegascev s konjskim repom na glavi. Vrat naprej stegne, debelo pogleda, desno uho proti meni obrne, da bi slišal, v katerem jeziku molim, ali v slovenskem ali v nemškem. Ko ne more razložiti, z glavo zmaje, češ da nič ne razloči. Na to se z levico prime za čelado, da bi mu ne zdrknila z glave, pogleda pokoncu in z jeznim očesom začne meriti zvonik od vrha do tal. Njegove srpe oči se od zvonika kar ločiti ne morejo, zlasti še ne od zvonikovih lin.

To je tudi druge na zvonenje opozorilo. Vsi so gledali kvišku, zlasti železničarji in ognjegasci.

Med tem se približa jami tudi vodja železničarjev; hotel je dognati, v katerem jeziku pokopujem mrliča, da bi na to dal znamenje svojim ljudem, naj začno žvižgati in vpiti. Le poslušaj, sem si mislil, če boš tudi slišal, da molim slovensko in če bodo tudi tvoji ljudje začeli žvižgati in vpiti, bomo videli, kedo je močnejši in kedo bo delj časa zdržal, ali cerkveni zvonovi ali pa suha grla tvojih ljudi. —

Cerkveno zvonenje nasprotnike strašno bega; na tega sovražnika niso bili prav nič pripravljeni.

Ognjegasci, železničarji, Roblek in vsa njegova vojska gledajo v line zvonika, dajejo znamenja in mahajo z rokami, da naj neha zvoniti; jaz pa sklonjen nad jamo mirno molim, delam z roko križe, škropim in kadim mrliča prav tako, kaker da bi mene zvonenje nič ne motilo in kaker da bi bilo vse v najlepšem redu.

V tej zadregi zapusti eden železničarjev svojo vrsto in hiti pod zvonik, da bi potegnil za vrvi in dal znamenje, naj zvonjenje ustavi. Vsi gledajo za njim; toda nobene vrvi ni in vrata v zvonik so zaklenjena. Jezni zavijajo oči, stiskajo pesti, grizejo si ustnice, zlasti še ljudje v uniformah, ki morajo mirno stati v vrsti. Ne vedo si pomagati. Mej to zmešnjavo sem jaz že davno končal pogrebni obred. Z mogočnim križem in med glasnim zvonjenjem sem še enkrat poškopil množico, na to sem se pa neopažen izgubil med svojimi ljudmi. Kedar sem izginil s pokopavališča, tega nasprotniki še opazili niso; ti so mej tem iskali vrvi zvonov in vhod v zvonik, drugi so pa za njimi gledali.

Na žvižganje in vpitje so v tej zmešnjavi čisto pozabili. Toda tudi žvižganje in vpitje bi jim ne bilo nič pomagalo, osmešilo bi jih bilo še bolj, ker na pokopavališču se radi močnega zvonjenja nobena beseda ni razumela. Zvonilo je namreč, kaker bi bila na pokopavališču samem toča bila, ali da bi bila cela Žabnica gorela.

Ko sem bil že zunaj pokopavališča, sem hitro nazaj pogledal, desnico proti zvoniku stegnil in še hitreje proti župnjišču stopil ter vežna vrata za seboj zaklenil.

Zvonjenje je na mah ponehalo. Toda na pokopavališču ni bilo več ne mene, ne mojih ljudi, da bi jim bil mogel kedo žvižgati; moji ljudje so takoj za menoj odšli.

Železničarji in ognjegasci so odhajali s pokopavališča zadnji.

Klaverni in brez spremstva so stopali kaker gasilci, ki pridejo ogenj gasit potem, ko je hiša že do tal pogorela.

Korakali so brez komande. Njim na čelu je stopal s pobešeno glavo komandant. Zdaj je načelnik spoznal, kako žalostno ulogo so ognjegasci pri tem pogrebu igrali in kako otročje so se obnašali.

Tepeni generalj Roblek je bil že pred njimi s pokopavališča izginil, kaker hitro je videl, da je bila bitka zanj izgubljena. Ena izmed malih šolskih deklic, ki so šle brez učitelja s pokopavališča, je mimogrede vprašala gospodično Gangl: „Gospodična! Zakaj pa niso vpili na pokopavališču, kaker so pravili, da bodo vpili? O, jaz bi bila tako rada slišala, kako vpijejo ti veliki ljudje, kaker mi otroci v šoli, kedar ni učitelja.“ — Kaj je gospodična odgovorila, ne vem. Ko je bilo vse končano, so šli železničarji in ognjegasci po žabniških gostilnah gasit žejo in jezo. Tukaj se je junakom zopet razvezal jezik, ko so ga zadosti namočili. — „V Žabnicah je vse zakleto, odkar je ta nesrečni Kranjec tukaj!“ je vpil v Erlihovi gostilni na pol pijan železničar. „Mi iz Trbiža smo bili Robleku obljubili“, je dalje razkladal pijani pogrebec, „da bomo na pokopavališču žvižgali in vpili, naj ta grdi Kranjec že moli slovensko, latinsko ali pa nemško, ker zastonj nismo hoteli priti. Pa do tega še prišlo ni. Cerkvjenik je zvonil, kaker da bi bil znorel, župnik je škropil in križe delal, kaker da bi bil hudiče izganjal, naši ljudje so debelo gledali, okrog tekali in vrvi iskali, da bi bili te nesrečne zvonove vstavili. Pogovoriti se pa sploh ni bilo mogoče, ker je zvonilo, kaker da bi bila cerkev in zvonik gorela. Nazadnje pa ni bilo več ne župnika,

ne ministrantov. Izginili so, kaker da bi jih bila zemlja požrla. Mislil sem vsaj cerkvenika ozmerjati, pa ta stari norec je bil zvonik za seboj zaklenil in se ni več prikazal. Od zdaj naprej bom rajše posnemał Tribrunerja, ki je celo življenje pil in pel in se za cerkev ni zmenil, kaker pa tega neumnega Robleka, ki ljudi zoper duhovščino ščuva in draži, pa je vsakikrat opeharjen."

Meni pa žabniški zvonovi še dandenes prijetno v ušesih done, četudi jih je pozneje vojska pobrala — takrat so zmagali.

Dopisi.

Pri sv. Bolfenku nad Središčem ob Dravi je vzknilo nekaj cvetja na vrtu sv. Frančiška. Tu so bili dnevi polni blagoslova. Prišli so k nam za 8 dni g. p. Filip iz Maribora, ki je 3. red prenovil, uredil in organiziral. Pred osmimi leti je bil že enkrat tukaj in takrat je vpeljal v 3. red nekaj novincev, domačinov iz tega kraja. Povrnivši se čez osem let — je najprvo poiskal zapise in pregledal, če se je na položenem temelju zidalo naprej. Z največjo pozornostjo je zaslišal posamezne ude o njih izjavah glede izstopov, selitev, smrtnih slučajev i. t. d. Vse je zapisal in uredil seznam. Potem je sklical shod in razložil s pridržnice pomen in bistvo 3. reda — v prijaznem govoru je tudi opisal življenje sv. Frančiška. Povabil je ljudstvo k sv. zakramentu v tako priljudno verskem načinu, da se je udeležilo toliko ljudi sv. zakramentov, da tega farani ne pomnijo, zlasti ker so prišli ljudje k spovedi, ki jih že mnogo let ni bilo videti v tej cerkvi pri mizi Gospodovi. Konečno je sledil sprejem k obljubam 3. reda, volitev predsedstev za posamezne vasi in razgovor o redovnem glasilu „Cvetju“, katerega še ljudje sploh niso poznali. Tako bomo odslej prejemale tudi pri sv. Bolfenku to „Cvetje“ in upamo, da se bo število naročnikov prav kmalu povečalo, kar nam bo ostalo v trajen spomin na obisk gospoda p. Filipa. M. Z.

Svečanosti ob sedmi stoletnici smrti sv. Frančiška v Novem mestu. Že 7. okt. 1925, ob priliki zborovanja voditeljev III. reda, smo sklenili, naj vsaka tretjerredna skupščina proslavi sedemstoletni spomin smrti sv. Frančiška, in sicer v nedeljo pred praznikom (3. okt.), 4. okt. pa naj bo skupno slovesno praznovanje v Novem mestu. V ta namen je bil tudi izvoljen poseben odbor, ki se je sestel 24. junija 1926. Program, ki se je do malega izvajal, se je določil tako-le: od 1. do 3. okt. slovesna tridnevnična. Pridiga zjutraj in zvečer. V nedeljo ob 8. slovesna sv. maša. — V nedeljo, dne 3. okt. ob 6 zvečer pridiga, litanije treh redov in slovesni spomin smrti (transitus) sv. Frančiška. Ob „Ave“ razsvetljava stolpa in samostana sè slovesnim potrkavanjem. — V nedeljo, dne 3. okt. ob 8. zvečer prosvetna proslava sv. Frančiška v Rokodelskem domu. Vrste se deklamacije, petje in govor. — V ponedeljek, dne 4. okt. tretjerredni kongres s sledečim sporedom: Ob 8. uri slovesen vhod. slavnostni govor in potifikalna sv. maša; na koncu sv. maše „Te Deum“ in blagoslov. Ob 10. uri javno zborovanje v cerkvi z naslednjimi referati: 1. Današnje stanje III. reda v novomeškem okrožju. 2. Kako naj bolj in bolj širimo tretji red. 3. Tretji red in njegov apostolat v sedanjem času z ozirom na delavnost slabega časopisja. 4. Tretji red in moške v župniji. 5. Tretji red in družina. — Da bi se kolikor mogoče pritegnili k tej slovesnosti vsi bratje in sestre novomeškega okrožja, je izdal novomeški voditelj in vizitator III. reda na praznik vtisnjena ran sv. Frančiška 1926 posebno okrožnico; v

njej govori o nesmrtnem duhu sv. Frančiška, ki povsem živi v njegovih ustanovah. Onim, ki se vozijo po železnici, se je izposlovala polovična vozna cena. Čim bližje se je pomikal praznik sv. Frančiška, tem večje so bile neposredne priprave za proslavo serafinske 700letnice. Očistila se je vsa kapelica sv. Frančiška; posebič se obnovil altar in osnažila Herrleinova slika (slikana l. 1719) sv. Frančišek v Boga zatopljen, okoli slike in nad altarjem se je vila elektrika, ki je slučajno s svojimi 44 gorečimi lučicami predpodobensko oznanjala Frančiškova leta zemeljskega življenja. Ostala cerkev pa je bila okinčana s cvetličjem in venci od vrha do tal. Tudi na zunaj je kazala tiste dneve cerkev pa tudi samostan, praznično lice. Iz stolpa in raz samostan so vihrale cerkvene in slovenske zastave. Pred cerkvenimi vrati je stal lep slavalok z napisom: „Moj Bog in moje vse!“ in nosil letnici 1226—1926 — Tako pripravljeni smo začeli dne 1. okt. s tridnevnicco. Govori, ki so se te dneve govorili so bili tile: sv. Frančišek in njegovo delo, sv. Frančišek in evangelij, sv. Frančišek in Kristus, sv. Frančišek in Marija, sv. Frančišek in evharistija, sv. Frančišek in cerkev, velikost, pomen ter slava sv. Frančiška. Pri slehnem govoru je bila cerkev polna. Pri vseh sv. mašah in pri popoldanski službi božji je zelo lepo popeval tretjeredni cerkveni zbor. — Po prvotnem sporedu naših Frančiškovih slovesnosti bi imela s celoma zaključiti slovesno tridnevnicco jako uspela razsvetljava stolpa, odnosno cerkvenega pročelja in samostana ter prosvetna proslava sv. Frančiška v Rokodelskem domu. Toda ne! Kaker menda druge samostane, tako je tudi naš novomeški samostan prijetno iznenadilo dovoljenje svete Stolice, da smemo obhajati polnočnico od 3. na 4. oktober. Le-te polnočne sv. maše so se razveselili ne le naši tretjeredniki, temveč tudi drugi verniki, predvsem Novomeščani. Vsem in vsakemu se je na obrazu bralo veselje nad to izrednostjo in s tem so tudi taki ljudje sodelovali pri proslavi 700letnice Frančiškove smrti, ki niso v našem taboru. Komaj so se naši ljudje nekoliko razvedrili slušaje deklamacije, umetno petje ter govor: „prosvetno zgodovinski pomen sv. Frančiška“, so brž hiteli nazaj v cerkev, kjer so med petjem in molitvijo čakali polnočne sv. maše. In polnoč pride! V najslovesnišem razpoloženju se je opravila sv. daritev, pač sv. Frančišku na čast, čegar sveta duša je l. 1226 dne 3. okt. ob sončnem zatonu poletela v rajske višave. In koliko obhajancev med sv. mašo! Sv. obhajil ni hotelo biti konec. Vseh obhajancev je bilo v svečanstvih dneh 2000, dočim pobožnih obiskovalcev nad 3000. Po polnočni sv. maši so ostali oddaljeni kar v cerkvi in moleči Jezusa v najsvetejšem zakramentu; saj pa je bilo v cerkvi svetlo, kaker ob belem dnevu. Dne 4. okt. ob dnevu tretjerednega kongresa, so se začele sv. maše ob 4. zj. Ob 8. uri se je razvrstila procesija za slovesni vhod. Najprej tretjeredni križ, za njim moški tretjeredniki, tretjeredno bandero, duhovščina z mil. g. proštom K. Čerinom in ženske tretjerednice. Med slovesnim potrkavanjem in donečimi orglami smo počasi stopali v cerkev. Nato se je vršilo sv. opravilo po označenem sporedu. Ob 10. uri se je začel tretjeredni kongres. (Konec prih.)

Razgled po serafinskem svetu.

Poročilo tretjeredne skupščine škofjeloške v l. 1926. V jubilejnem letu tukajšnja skupščina ni zaostala za prejšnjimi leti, temveč se je, ako ne po številu, pa notranje okrepila. Zato nam je porok vestno obiskovanje mesečnih shodov, kakor tudi lepo, čednostno življenje večine udov, ki dobivajo moči pri obhajilni mizi in pri sv. maši. Njihova skrb za sv. maše se kaže

zlasti v tem, da tako radi darujejo za-nje; nič manj ko 54 sv. maš je bilo opravljenih iz doneskov, ki so jih zbrali člani v ta namen. V podporo ubogim udom in za razne dobrodelne namene so darovali samo v denarju 3070 Din. Za proslavo 700letnice smrti sv. Frančiška je skupščina založila knjižico „Pod zastavo sv. Frančiška.“ Natisnjenih je bilo nad 3000 izvodov, pa je večinoma razprodana. Upati je, da bo pri dobromislečih, ki so jo ali jo bodo še brali, našla vsaj nekaj odziva in s tem pripomogla tretjemu redu k razširjanju. Del proslave naj bi bila zopetna zbirka na korist cerkvi sv. Frančiška v Šiški, ki je donesla Din. 1380.50 ne všteti onega, kar so darovali še ob drugih prilikah nekateri člani. O priliki blagoslovitve te cerkve se je okoli 30 udov vdeležilo te slovesnosti. Kaka tridnevna ali duhovne vaje pa še slede; s tem bi se najlepše proslava 700 letnice zaključila. Izvršile so se pa v tem letu tudi razne spremembe. Pri Vodstvu tretjega reda je bilo nekaj spremembe. Odšel je na svoj novi delokrog v Rim mnogozaslužni voditelj o. Mavricij Teraš. Od 1. sept. 1922 do 1. julija 1926 je vodil skupščino; v tem času je sprejel 176 novih in 154 novincev je pri njem napravilo obljube. Par mesecev ga je potem nadomestoval gvardijan in definitor p. Oton, za katerim je s 1. septembrom prevzel vodstvo p. Odilon, ki se je zlasti s svojimi govori pri shodih pridobil srca vseh tretjerednikov. Da bi le njegovi nauki rodili obilno sadu! Vsem naj pa Vsemogočni njih trud in delo obilo poplača! Koncem leta so se izvršile tudi volitve novega odbora. Ker je prišlo več novih članov v odbor je upati, da bo novi odbor z novim voditeljem še z večjo vnemo deloval v blager in prospah tretjega reda. Še o stanju koncem leta nekaj števil: vseh udov je bilo 615, — med njimi 71 moških —, porazdeljenih po župnijah ki spadajo neposredno pod to skupščino in sicer: Škofja Loka 332, Stara Loka 172, Žabnica 15, Reteče 42, Sora 40, Črni vrh 6 in razni bližnji kraji 8. Zraven jih je pa še 5, ki le začasno bivajo tu in pa 46 novincev. Sorejetih je bilo v l. 1926. 44 udov, obljube jih je napravilo 10, umrlo jih je 28, izstopila je ena; v razne kraje jih je odšlo 13, med njimi so vstopili štirje v samostan. „Cvetja“ je bilo naročenega pod skupnim naslovom nekaj nad 200 izvodov, poleg tega imajo pa nekateri naročenega še na svoj naslov. Gotovo je „Cvetja“ nemala zasluga, da ljudje tretji red vedno bolj spoznavajo. Naj bi bil cilj in namen vseh članov tudi v prihodnje: Vedno naprej in vedno višje, po navodilih p. voditelja po poti kršč. popolnosti k Bogu!

Andr. Dolinar.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. N. za spoznanje poklica — N. za ozdravljenje hude živčne bolezni — M. B. presv. Srcu Jezusov. Mar. brinjegorski in škofu Slomšku za poboljšanje sina in za rešitev iz stiske; zahvalo obljubim — N. svojega na nogah bolnega sina presv. S. J., Mar. Pomočnici, sv. Antonu in sv. Mali Trz. za ozdravljenje, sebe pa v drugih težkih zadevah — Terezija M. presv. S. J. in Mar. ter Mali Terz. za ozdravljenje hude živčne bolezni — Pekle Mar. omož. Zanoškar v splošnih zadevah — Mar. P. presv. S. J. in sv. Antonu za mir pri hiši — Vsi dobrotniki nove cerkve sv. Fr. v Šiški.

II. Rajni udje skupščine:

1. ljubljanske: Mar. Zafran, Mar. Pivk, Mar. Žagar († v Šk. Loki), Lucija Šuštar, Frančiška Sedmak, večletna zaupnica in bivša odbornica; Frančiška Vidmajer, Frančiška Klemenčič († na Ovsišah), Elzb. Kavčič († v Kropi), Amalija Bajc, Frančiška Pavliček, Mar. Nedini (53 l. v III. r.), Jera Selan (47 let v III. r.), Ana Lipovšek (46 l. v III. r.), Marjt. Koman, Henrik Štarkelj, preč. g. Fr. Pančur, prof. v pokoju.

2. mariborskega okrožja: Maribor: Jožef Kališnik, Alojzija Olejnik (Nager) † v Podgorcah pri Krakovu. M. Belinšek, M. Glades † v Gradcu. M. Hedl, Ana Zaveršnik.

— Sv. Martin pri Vurbergu: M. Rojko † pri sv. Jerneju. — Cirkovce: Ana Lorgar. — Sv. Lovrenc v puščavi: Alojzija Planinčič. — Svečesla: Jozefa Judar. — Št. Janž n. Dr. p.: M. Gojčič, Terezija Obreht, M. Lešnik, Jera Lešnik, M. in Terezija Ertl, M. Stern, M. Godec, M. Maher, M. Jakopin, Urš. Kacljan, M. Ekart, M. Areh, Ivan Stancar. — Ribnica: Ivana Hartman † v Zg. Polskavi. — Sv. Barbara v Slov. gor.: M. Jelš. — Sv. Križ pri Mariboru: Elizabeta Lorbek, Alojzija Seršen, Antonija Hajek, Jozefa Domadenik, M. Drozg, Elizabeta in Franc Hafman, Jakob Jamnik, Simon Dobaj, Franc Gavbe. — Slovenska Bistrica: Jurij Popjaveršnik. — Sv. Lovrenc n. Dr. p.: Jera Skledar, Jurij Kranjc. — Sv. Jakob v Slov. gor.: M. Roj, Urš. Letnik, M. Živko, M. Pec, Jožef Roškar, M. Kotnik, Boštjan Kraner, M. Teichman, Janez Hercer, Terezija Žnuderl, Apolonija Bračko, M. Damiš. — Ptuj: Neža Petrovič. — Ljutomer: Julijana in Neža Valcer, Julijana Lah, A. Tratnik, A. Kovačič, Katarina Ternek, M. Križanič, M. Banič, M. Škerlec, Urša Mohorič, Andraž Muršič, Anton Feuš, Frančiška Kaučič, A. Panša, Alojzija Kluk, Terezija Puconja, M. Magoša, M. Arumen, M. Vogrinec, Antonija Kotnik, M. Kranjc, Neža Simončič, M. in A. Kosi, Julijana Štiber, Katarina Stih, Ivan Kolarič, M. Smodiš, Jera Kasbacher, Franc Zavratnik, M. Kosi, A. Erhatič, Urša Milnarič, M. Stampar, Alojzija Kolar, A. Glavnik, Terezija Pušenjak, Viktorija Ribič, Matija Korošak, M. Lipša, Terezija Petek, Ivan Kociper, M. Kranjc, M. Magdič, M. Oznec, Terezija Kovačič, Miha Kranjc, M. Brunčič, M. Senčar, Katarina Ternek, M. Polanec. — Svetinje: Marija Habjančič. — Sv. Marjeta ob Pesnici: M. Mulec.

3. novomeške: Frančiška Bučar, Jožefa Mirtič, Mar. Vidic.

4. šentpeterske pri N. m.: Elizab. Tratnik.

5. komendske: M. Burnik, M. Kimovec, M. Pangeršič, Elzb. Koželj, Marjn. Kimovec.

6. cerkljanske na Gor.: Katarina Kerč.

7. ježke pri Lj.: Jera Grabec.

8. viške pri Lj.: Genovefa Prelesnik († v Gor. Lendavi), Lucija Praprotnik, Ana Kalan, Mar. Poptl.

9. šentlenartske nad Laškim: Matej Špec, Amalija Deželak.

10. knežške na Notr.: Ivana Samsa, Marjeta Novak.

11. škofjeloške: Šk. Loka: Jelovčan, Plvk, Eliz. Šink, Jedert Šink, Frančiška Hartman, Eliz. Rūpar, Kat. Kobal, Neža Levčuk († v Železnikih). — Stara Loka: M. Triler, M. Volgemut, Frančiška Dolinar, M. Žagar, Frančisek Langerholc, Marijana Tavčar. — Žabnlca: Martin Šlfrar in njegova žena Marijana. — Reteče: Milna Čarman.

12. novošifstke pri R.: Ana Čampa, Ana Adamič, Ana Pucelj, M. Štupica, Jožef Košir, Hel. Gačnik, Ivana Andolšek, Neža Petek, M. Petek, Pavlina Levstik.

Zahvala za uslišano molitev.

Zahvalo izrekajo: M. K. sv. Ter. od D. J. za ozdravljenje noge; M. Gašperlin za ozdravljenje noge in druge dobrote sv. Ant., Franč., Urb., Tereziji od D. J.; M. F. za milost poklica; Josip Vovk Mariji za srečno prestano operacijo, zahvala obljubljen; A. I. sv. Ant. da je našla ukradeno žival, da je ozdravila v težki bolezni, za srečo pri dveh kupčijah, za odvrnitev nesreče; A. T. presv. S. J. in sv. Frančišku za spravo dveh sester, zahvala je bila obljubljen; J. L. za srečno rešitev pri tožbi in trgovini po priprošnji sv. Franč. sv. Ant., sv. Klare in male Terezije; I. G. Mariji Pom. in sv. Ant. za obvarovanje velikih nesreč; I. L. za ozdravljenje noge; Katr. Sterbenc sv. Ant., da je našla zgubljene živali.

Življenje sv. Lovrenca Brindiškega IX. v vseh 12. zv.

Sv. Lovrenc Brindiški III. 18.

Zgodba o gorkumskih marternikih XIV. v vseh 12. zv.

Življenje in poveljanje sv. gorkumskih marternikov XV. v vseh 12. zv.

Blaženi Janez z Alvernije XIV. v 11. zv.

Blaženi Teofil iz Korte XV. 2—9 zv.

Beatifikacija častitljivega Teofila iz Korte XV. 21.

Sv. Ludovik škof XVI. 1—7 zv. („Serafinski Alojzij“).

Življenje sv. Antona Pad. XVI. v vseh 12. zv.

Responzorij k sv. Antonu Pad. II. 97.

Sv. Antona čudeži IV. v vseh 12. zv.

Sv. Anton Pad. v Gorici XI. 104.

Sv. Anton v Štangi XIII. 190.

Sv. Anton pomaga XIII. 191.

Odpustki pobožn. zedinjenja sv. Ant. XIII. 150.

K. češenju sv. Antona Pad. XIII. 257.

Kako je sv. Anton Rimljanki preskrbel moža XIII. 316.

Sedemstoletnica rojstva sv. Antona Pad. XIV. 161.

Svetinja sv. Antona XV. 371.

Cerkev sv. Antona Pad. (v Rimu) XV. 97.

Papež Leon XIII. in sv. Anton Pad. XVIII. 89.

Kruh sv. Antona XVIII. 116.

Viri in prvotni spisi življenja sv. Antona Pad. XVIII. 240.

Sv. Anton in kadivec XVIII. 349.

Začetek pobožnosti 9 in 13 torkov v čast sv. Antonu XVIII. 351.

„Glej če iščeš čudežev“ XVIII. 379.

Kako opravlja pobožnost 13 torkov XVIII. 382.

Sv. Antona lilije XIX. 28, 383.

Oficij sv. Antona XIX. 339, 373.

Sv. Anton Pad. XXIX. 173. (kratek popis življ.)

Življenje zvlč. Egidija Marije od sv. Jožefa VIII. v 11. zv.

Življenje bl. Didaka J. Kadiškega XV. 10—12. zv.

Življenje častitljivega br. Petra Bardesija XVII. 1—10. zv.

Sv. Tomaž, Anton in Ludovik, japonski marterniki, XX. 11.—12. zv.

Življenje sv. Fidela Sigmarskega kap. r. XXII. v 7. zv.

Sv. Bernardin Sijenski XXIII. in XXIV.

Za 500 letnico rojstva sv. Bernardina Sijenskega I. 257 (pesem).

Bl. Bernardin Feljtrski XXVII. v 9. zv.

Bl. Agatangelj in Kasijan kap. r. XXIV. v 8. zv.

Bl. Peregrin, tov. sv. Frančiška XXX. 68.

Življenje bl. Janeza Triorskega XXX. v vseh 12. zv.

Bl. Nikolaj Tavelič XI. v 2. zv.

Bl. Leopold iz Gajik XII. 144. str.

Darovi.

Darovi za cerkev sv. Frančiška v Sp. Šiški (v dinarjih). Nabrali so: č. p. Adolf 1066-85. frančišk. sam. v Mariboru 55, uprava „Cvetja“ 387, K. Bajc 20 ltr. Darovali so: A. Glatz 528, Jak. Nedeljko 500, J. Kržišnik 265, dijaki v šk. zavodih I. 80, dijaki v šk. zavod. II. 76-50, č. g. prof. A. Breznik 250, g. Vrtačnik 200, tretjeredniki: v Studenem 115, v Št. Vidu pri Stični 30, J. Škrabec 75, M. Kopalnik 50, I. Čebašek 16, M. Flisnar 10, po 100: ž. u. Žabnica, č. g. dr. Perne, č. g. dr. Svetina, Ma. Šorn, P. Barbič, g. Urankar, po 25: Fr. Vrbič, D. Pfajfar, A. Mokorel, 30 Ma. Štruk. — Tretjeredniki Sv. Bolfenk v Slov. gor. 160, Studenice pri Poljčanah 200, N. v zakristiji 205, I. M. 100, N. 150, M. R. 40, Rožanc Roz. 250, Kepic Amalija 140, N. 100, Šit. I. 500, Pečan Fr. 100, Kačar Jos. 200,

Sadar Marjt. 100, A. K. 560, preč. g. kan. Iv. Lavrenčič 300, po 10: Wiegeler M., Vidmar M., Scalai B., Mihelčič Alojzij, g. Markič J. 3, preč. g. kan. Č. 100, Ahačič Ana iz Amerike 1 dolar, Mastnjak Hel. 270, Ljubljanski tretjeredniki 30.000, župni urad Cerklje na Gor. 50 (zahvala sv. Ant.).

Za franč. misijone: iz Kamnika: dva N. 82/50, preč. g. kan. Iv. Lavrenčič 200, Antonija Pevec 100 (za odkup dečka, ki naj se krsti na ime Janez Ev.) N. 20. Iz Brežic p. Odilo 120. Iz Maribora v l. 1926. p. Filip B. 5000.

Tretjeredne vaje za marec in april 1927.

Ljubljana: M. shod: 20. marca ob pol 5. pop. in 17. aprila po potresni procesiji skupno ponovljenje obljub; za zadržane 21. marca in 19. apr. ob 5. zjutraj v dvorani. — Pođuk za novince: 27. marca in 24. aprila ob 4. pop. — Odborne seje: za moške 20. marca ob 10. dop. — Duhovne vaje za ženske v dvorani: I. 26.—28. marca ob 5. uri zjutraj, ob pol 4. pop., ob 8. zvečer; II. 4.—6. apr. ob 5. zjutraj in 8. zvečer; III. 11.—16. apr. samo ob 5. zj. Kateri jih želijo opravljati, naj se zgledajo. — **Novomesto:** M. shod: tretjo nedeljo v mesecu ob polu 4. pop. Po shodu pođuk za novince. Na velikonoč: ponovljenje redovnih obljub. — **Maribor:** M. shod: 19. marca in 18. aprila. Duhovne vaje: 6.—10. marca; začetek 6. marca ob 3. pop. — **Vič:** M. shod: vsaki prvi petek v mesecu ob polu 6. zjutraj. — **Sv. Trojica:** M. shod: 19. marca in 24. aprila ob 2. pop. Pozna sv. maša je vselej za žive in pokojne tretjerednike naše skupščine.

Rimsko-serafinski koledar za leto 1927.

marec.

april.

1 T	Čm.	Mlt. in sv. maša od dneva pepelnice. Bl. Agneza 2. r.	1 P		Mlt. in sv. m. od dneva
2 S			2 S		Bl. Leopold 1. r. Sv. Fr. P.
3 S	Čm.	Mlt. in sv. m. od dneva	3 N		tiha
4 P	VO.PO.	Spomin sv. križevega pota	4 P	P.O.	Sv. Benedikt 1. r. Sv. Izidor
5 S	P.O.	Sv. Janez Jožef 1. r.	5 T		Sv. Vincencij Fer.
6 N	P.O.	1. postna. Sv. Koleta 2. r.	6 S		Bl. Mar. Krescencija 3. r.
7 P		Sv. Tomaž c. uč.	7 Č	Čm.	Bl. Viljem 3. r.
8 T		Sv. Janez od Boga	8 P		7 žalosti bl. D. M., Bl. Julijan
9 S	P.O.	kvatrna. Sv. Kat. B., Sv. Fr. R.	9 S		Bl. Tomaž 1. r.
10 Č	Čm.	Sv. 40 marterniki	10 N	V.O.	cvetna. Bl. Marka 1. r.
11 P		kvatrna. Bl. Janez in Kristof 1. r.	11 P	V.O.	Mlt. in sv. m. od dneva
12 S		kvatrna. Sv. Gregor I. c. uč.	12 T	V.O.	Mlt. in sv. m. od dneva Bl. Ang.
13 N		2. postna. Bl. Agnelj 1. r.	13 S	V.O.	Mlt. in sv. m. od dneva
14 P	Čm.	Mlt. in sv. m. od dneva	14 Č	VO.PO.	veliki
15 T		Mlt. in sv. m. od dneva	15 P	V.O.	veliki
16 S		Mlt. in sv. m. od dneva	16 S	V.O.	velika. Post preneha opoludne
17 Č		Sv. Patricij, šk. Sv. Jedert	17 N	VO.PO.	velikonočna. Vstajenje G.
18 P		Bl. Salvator 1. r. Sv. Ciril J. c. uč.	18 P		velikonočni
19 S	VO.PO.	Sv. Jožef	19 T		velikonočni
20 N		3. postna	20 S		velikonočna
21 P		Sv. Benedikt op.	21 Č		velikonočni. Sv. Anzelm c. uč.
22 T	P.O.	Sv. Benvenut, šk. 1. r.	22 P		velikonočni. Bl. Fr. in tov. m.
23 S	Čm.	Mlt. in sv. m. od dneva	23 S	P.O.	pred belo nedeljo. Bl. Egidij 1. r.
24 Č	P.O.	Sv. nadang. Gabrijel	24 N	P.O.	bela. Sv. Fidej S. 1. r.
25 P	VO.PO.	Oznanenje Marijino	25 P		Sv. Marka evg. procesija
26 S	P.O.	Bl. Didak Jožef 1. r.	26 T	Čm.	Sv. Klet, Sv. Jurij (v Lj.)
27 N		4. postna. Sv. Jan. Damaški c. uč.	27 S	Čm.	Bl. Jakob Ilirski 1. r.
28 P	P.O.	Sv. Janez Kapistran 1. r.	28 Č	P.O.	Bl. Lukezij 3. r. Sv. P. od Križa,
29 T	Čm.	Bl. Ivana Marija 3. r.	29 P		Sv. Peter, m.
30 S		Mlt. in sv. m. od dneva	30 S	P.O.	Bl. Bened. in Jož. B. 1. in 3. r.
31 Č		Mlt. in sv. m. od dneva			